

ΠΟΙΟΙ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΝΑΟΥΣ;

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως τής Σ. Έ. επί των αίρέσεων.

(β' μέρος)

Αυτά, λοιπόν, μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐλληνικῶν «νεοεθνικῶν» ρευμάτων, οἱ ὅποιοι στή συνέχεια καταγγέλλουν τόν Χριστιανισμό ὡς τόν μοναδικό διώκτη καί καταστροφέα ἀρχαίων ναῶν, ἀγαλμάτων καί βιβλιοθηκῶν. Δηλαδή, οἱ Ρωμαῖοι δέν κατέστρεψαν τούς ἀρχαίους ναούς ἀφήνοντας «μόνον τούς λίθους»; Οἱ ρωμαῖοι αὐτοκράτορες δέν ἀποκεφάλιζαν τά ἀγάλματα γιά νά ἀντικαταστήσουν τίς κεφαλές τους μέ τά ὁμοιώματα τῶν δικῶν τους «ἄμυαλων» κεφαλῶν; Δέν ἔκαψαν βιβλία καί βιβλιοθήκες¹, δέν ἔφεραν «ἔξ ἔδαφος» τά ἀριστουργήματα τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, ἀλλά καί αὐτόν τό ἴδιο τόν ἐλληνικό πολιτισμό; Καί ὅλα αὐτά τά ἔκαναν **μόνον** οἱ Βυζαντινοί αὐτοκράτορες καί οἱ χριστιανοί; Ἄν εἶναι δυνατόν αὐτό νά λέγεται ἱστορία καί ἀντικειμενικότητα!

Καί δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι οἱ Χριστιανοί, μέχρι καί τίς ἡμέρες τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὄχι μόνον βρισκόνταν κάτω ἀπό φρικτούς καί αἱματηρούς διωγμούς, πού ἀνέδειξαν 11 ἑκατομμύρια μάρτυρες τῆς Πίστεως μέσα στούς τρεῖς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες, ἀλλά καί ἀποτελοῦσαν τόν 4ο μ. Χ. αἰῶνα **τό 5% μόνον** τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ποσοστό πού δέν ἄλλαξε σημαντικά ἀκόμη καί τούς πρώτους χρόνους μετά τήν ἐπικράτηση τοῦ Χρι-

στιανισμοῦ. Διερωτᾶται κανεῖς: ἄραγε τόν 4ο αἰῶνα, πού ἄρχισε νά ἐπικρατεῖ ὁ Χριστιανισμός, ὅλοι αὐτοί οἱ κατεστραμμένοι ναοί, τά ἱερά, καί τά ἀγάλματα εἶχαν πάλι ἀνακατασκευασθεῖ;

Ἡ ἱστορική ἀλήθεια ὁμως εἶναι ὅτι, ὅσοι σῶζονται ἀπό τούς ἀρχαίους ναούς οἱ περισσότεροι τό ὀφείλουν στό γεγονός ὅτι πέρασαν στή χρήση τῶν Χριστιανῶν. Ἄν σῶζεται σήμερα ὁ Παρθενώνας -τό σπουδαιότερο ἀρχαιοελληνικό μνημεῖο- ὁ ναός τοῦ Ἡφαίστου (Θησεῖο), τό Ἐρεχθεῖο, τό ὠρολόγιο τοῦ Κυρρήστου καί τόσοι ἄλλοι ναοί στόν Ἑλλαδικό χῶρο καί ἔξω ἀπ' αὐτόν, αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι μετατράπηκαν σέ χριστιανικούς ναούς. Πολλά δέ ἀπό τά ἀριστουργήματα τέχνης πού διασώθηκαν καί κυρίως ἀγάλματα, ὀφείλουν τή διάσωσή τους στή μεταφορά τους στήν Κωνσταντινούπολη γιά τή διακόσμησή της.

Παρατηρεῖ ὁ κ. Ἰωάν. Τσέντος: «Οἱ Βυζαντινοί φύλασαν ὅλους αὐτούς τούς θησαυρούς εὐλαβικά, καί τούς θεωροῦσαν στολίδι τῆς πρωτεύουσάς τους, πράγμα πού ἀποδεικνύει πρῶτον μέν ὅτι δέν ἔτρεφαν αὐτό τό ὑποτιθέμενο μῖσος πρός ὅ,τι τό ἀρχαῖο, ἀλλά θεωροῦσαν αὐτά τά ἀγάλματα μέρος τῆς πολιτιστικῆς τους κληρονομιάς, καί δεύτερον ὅτι εἶχαν τήν αἰσθητική πού τούς ἐπέτρεπε νά ἐκτιμήσουν τήν ὁμορφιά καί τήν ἀξία τους... δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά πεῖ κανεῖς πῶς ὅποιο μνημεῖο τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ σῶζεται σήμερα στήν Ελλάδα, ὀφείλει τή σωτηρία του στήν προστατευτική ἀσπίδα τοῦ Βυζαντίου»².

1. Γιά τήν τύχη τῶν Βιβλιοθηκῶν, βλ. ἄρθρο: Ἐκαψαν οἱ Χριστιανοί τήν περίφημη Βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξάνδρειας ἀπό μένος, μῖσος καί λύσαν κατά τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς καί λατινικῆς γραμματείας, περιοδ. «Ἐκ τοῦ περισσοῦ τῆς καρδίας», διμην. περιοδικόν φυλλάδιον Ἰ. Ν. Ἀγ. Στεφάνου Ν. Ἰωνίας, τ. 28.

2. Ἰωάν. Τσέντου, Χριστιανισμός καί ἀρχαία ἐλληνική τέχνη, περιοδ. «Ἀκτίνες», τ. 624, σσ. 256-257.

Δέν εἶναι λοιπόν δυνατόν νά καταλογισθεῖ ἡ εὐθύνη τῶν σημερινῶν ἐρειπίων ἀρχαίων ναῶν στούς Χριστιανούς. Μήπως δέν ὑπάρχουν σήμερα καί ἀναρίθμητοι Χριστιανικοί ναοί ἐρειπωμένοι ἢ ἐξαφανισμένοι; Ἀπό τά μέσα τοῦ 4ου αἰ. ἕως καί τόν 6ο αἰ. μ. Χ., μόνο στήν Ἀθήνα καί τά περίχωρα, ὑπῆρχαν εἰκοσιδύο χριστιανικές Βασιλικές. Πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι γνωστές σήμερα μόνον ἀπό τά ἐρείπιά τους. Ἀσφαλῶς οἱ παλαιοχριστιανικές αὐτές Βασιλικές δέν ὀφείλουν τήν ἐρήμωσή τους σέ ἀντιχριστιανούς διώκτες καί καταστροφεῖς. Ὁ χρόνος, ἡ φθορά, τά φυσικά φαινόμενα συνετέλεσαν στήν ἐρήμωσή τους, καίτοι οἱ χριστιανοί πού τίς οἰκοδόμησαν, ὄχι μόνον ὑπῆρχαν τότε γιά νά τούς χρησιμοποιήσουν στή λατρεία τους, ἀλλά καί ἀποτελέσαν πλέον τό μόνο θρησκευτικό στοιχεῖο τῆς Ἑλλάδος. Ὡς παραδείγματα μερικῶν ἀπό τίς πολλές ἐρειπωμένες παλαιοχριστιανικές Βασιλικές, πού δέν ὑπάρχουν σήμερα, ἀναφέρομε τίς Βασιλικές τῆς Ἁγ. Τριάδος (δυτικά τοῦ Παρθενῶνα), τοῦ Ἀσκληπιείου (νότια τοῦ βράχου τῆς Ἀκρόπολης), τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτη (δυτικά τῆς Ἀκρόπολης), τοῦ Ἰλισσοῦ (ἀνατολικά τῶν Στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός - Ἀρδητοῦ), τοῦ Ὀλυμπιείου (βόρεια τῶν Στήλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός), τῆς Παναγιάς τῆς Πέτρας (στόν Ἰλισσό) κ.ἄ.³

Θέλουν νά ἀγνοοῦν, δηλαδή, οἱ σύγχρονοι «παγανιστές» ὅτι οἱ περισσότεροι ἀρχαῖοι ναοί, ὅπως καί οἱ παλαιοχριστιανικοί ἀργότερα, καταστράφηκαν ἀπό κατακτητές, ἀπό πολεμικές συγκρούσεις, ἀπό λεηλασίες καί πυρκαγιές, ἀπό σεισμούς καί θεομηνίες καί ἄλλα φυσικά φαινόμενα.

3. Βλ. ἐνθετο τοῦ περιοδικοῦ «Τόλμη», «Παλαιοχριστιανικές Βασιλικές Ἀθηνῶν». Καί π. Βασ. Γεωργόπουλου, Οἱ νεοπαγανιστικές φαντασιώσεις καί τά ἱστορικά δεδομένα, μέρη Η' καί Θ', ἔφημερ. «Στύλος Ὀρθοδοξίας», φφ. 89, 90.

Οἱ ἰσχυρισμοί ὅμως τῶν σημερινῶν πολυθεϊστῶν, ἀποδεικνύονται μεροληπτικοί, ἀντιἱστορικοί, προκατειλημμένοι, καί ἀστήρικοι. Γενικεύουν ἀυθαίρετα ἀκραῖα καί μεμονωμένα περιστατικά καί διαστρεβλώνουν βάνανυσα τήν ἱστορική ἀλήθεια. Ἐπαναλαμβάνομε, ὅτι δέν ἀρνούμαστε περιπτώσεις βίαιης συμπεριφορᾶς καί φανατισμοῦ ἀπό μέρους τοῦ Χριστιανικοῦ ὄχλου καί καταστροφές ναῶν καί ἀγαλμάτων. Ὑπάρχουν περιπτώσεις πού οἱ καταπιεσμένοι Χριστιανοί κατέστρεψαν ἀρχαίους ναούς καί ἀγάλματα. Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει ὅτι μποροῦμε νά γενικοποιοῦμε τά πράγματα καί νά ἀποδίδουμε τήν φυσική φθορά τῆς ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας καί τῶν ἱερῶν τῆς σέ μιά τακτική καί σ' ἓνα «σχέδιο» τοῦ Χριστιανισμοῦ γιά τήν ἐπικράτησή του.

Ὅπως σημειώνει ὁ κ. Ἰωάν. Τσέντος, «εἶναι ἐντελῶς σαφές ὅτι κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει τό ἐνδεχόμενον νά ὑπῆρξαν ἐκείνη τήν ἐποχή καί κάποιες ἐκδηλώσεις φανατισμοῦ. Ὁ ἰσχυρισμός ὅμως ὅτι οἱ χριστιανοί καί τό Βυζάντιο προέβησαν φερ' εἰπεῖν σέ συστηματική καταστροφή τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, ἀποτελεῖ ἀσύστολο ψεῦδος»⁴.

Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος παρατηρεῖ: «Ὅπως δὴποτε, οἱ καταστροφές τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν στήν Ἑλλάδα δέν ὀφείλονταν σέ θρησκευτικές συγκρούσεις. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε σέ πολύ μεγάλο βαθμό ρημάξει καί καταστραφεῖ, πρίν τήν ἀναγνώριση τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς θρησκείας, ὅταν ἀκόμη οἱ χριστιανοί ἦσαν θύματα μεγάλων διωγμῶν ἢ καί δέν εἶχαν κόν ἐμφανισθεῖ στήν ἱστορία. Ἦδη στήν ἐλληνιστική ἐποχή, δέν εἶναι λίγες οἱ πόλεις πού εἶχαν μετατραπεῖ σέ μικρή ὁμάδα χαμόσπιτων, μέ σπασμένα ἀγάλματα καί ἐρειπωμένους ναούς».

4. Ἐνθ. ἀνωτ. σ. 255.

«Τό μαντεῖο τῆς Δωδώνης εἶχε σταματήσει πρό πολλοῦ νά λειτουργεῖ καί ἦταν ἐρείπια, μᾶς πληροφορεῖ ὁ Στράβων στά Γεωγραφικά του, τά ὁποῖα εἶχαν ἤδη ὀλοκληρωθεῖ περίπου τό 7 π.Χ. Ὁ Στράβων, ἐπισημαίνει μάλιστα ὅτι ὄχι μόνο τό μαντεῖο τῆς Δωδώνης, ἀλλά καί ὅλα τά ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος εἶχαν οὐσιαστικά σβῆσει στά χρόνια του»⁵.

Ὁ καθηγητής κ. Βασ. Μπακούρος σημειώνει: «Ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἔγκυρη ἐπιστημονική ἔρευνα μέ βάση ἀρχαιολογικά εὐρήματα (..., βλ. Ν. Παπαχατζῆ, Ἡ θρησκεία στήν ἀρχαία Ἑλλάδα, Ἐκδοτική Ἀθηνῶν, Ἀθήνα 1996) τά περισσότερα εἰδωλολατρικά ἱερά ἤ ναοί δέν καταστράφηκαν οὔτε μετασκευάστηκαν σέ χριστιανικά τεμένη, ἀπλῶς ἐγκαταλείφθηκαν»⁶.

Καί ὁ π. Γεώργ. Μεταλληνός ὑπογραμμίζει: «Τίς παρατηρούμενες καταστροφές ἀποδίδουν οἱ ἀρχαιολόγοι στούς σεισμούς, τίς βαρβαρικές ἐπιδρομές (4ο - 6ο αἰ.) καί τήν ἐγκατάλειψη. Τά ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καί τῶν Δελφῶν ἔμειναν ἀπείραχτα ἀπό τούς χριστιανούς. Ἡ μετατροπή τους σέ χριστιανικές ἐκκλησίες δείχνει περίτρανα τή συνείδηση τῆς ἱστορικῆς συνέχειας. Ὅσο καί ἂν αὐτό δέν ἱκανοποιεῖ τούς σημερινούς ἀρχαιολάτρεις⁷».

Σέ ἐπιστολή του πρός τόν π. Γεώργιο Μεταλληνό, ὁ ἀρχαιολόγος Ἄγγ. Χωρέμης γράφει: «Αὐτό πού πράγματι ἔγινε εἶναι καταστροφές καί ἀκρότητες σέ τοπικό ἐπίπεδο, ἀπό φανατικούς ἐκκλησιαστικούς καί πολιτικούς παράγοντες, κυρίως ἐναντίον ἀγαλμάτων ἀρχαίων θεοτήτων μέ σινηθέστερο τό φαινόμενο τῆς ρινοκοπῆς καί καταστροφῆς τῶν προσώπων. Οἱ

ἄνθρωποι αὐτοί ἐξαγρίωναν τόν ὄχλο, πρᾶγμα ὄχι δύσκολο, ἂν σκεφτοῦμε ὅτι μόλις 75-80 χρόνια χῶριζαν τήν ἐποχή αὐτή ἀπό τούς φοβερούς διωγμούς τῶν Διοκλητιανοῦ καί Γαλερίου (+311) καί 55-60 χρόνια ἀπό τόν "ἠπιώτερο" διωγμό τοῦ Λικινίου (310-324): τόν ἐξαγριωμένο αὐτόν ὄχλο τόν ἐξαπέλυαν νά κάψει καί νά καταστρέψει ὅ,τιδήποτε "ἐθνικό" εὑρίσκε μπροστά του. Αὐτό ὅμως οὐδέποτε ὑπῆρξε πολιτική τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου καί, ὅταν ἔγινε, προσπάθησε νά τό σταματήσει καί νά τό θεραπεύσει»⁸.

Κλείνομε τήν σύντομη αὐτή ἐπισκόπηση μέ τίς ἐπισημάνσεις τοῦ κ. Θαν. Παπαθανασίου, σέ ἐμπεριστατωμένη μελέτη του δημοσιευμένη στό περιοδικό «Σύναξη». Μεταξύ τῶν ἄλλων, γράφει: «σέ ὅλο τό σῶμα τῶν ἱερῶν κανόνων... ἀπουσιάζουν ἀπολύτως κανόνες πού νά ἐπιβάλλουν τόν "ἐκχριστιανισμό" τῶν ἐθνικῶν καί σχεδόν ἀπολύτως κανόνες πού νά ἐπιτάσσουν τήν καταστροφή τῶν παγανιστικῶν ἱερῶν». Γιά τίς διατάξεις νη' καί πδ' τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης (419 μ.Χ.), μέ τίς ὁποῖς ζητεῖται ἀπό τούς βασιλεῖς νά ἐξαλείψουν «τά ἐγκαταλείμματα τῶν εἰδώλων τά κατά πάσαν τήν Ἀφρικήν», παρατηρεῖ ὅτι «πρόκειται γιά τοπικοῦ χαρακτήρα πρωτοβουλία, πού ἀφοροῦσε συγκυρίες τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας στή Βόρεια Ἀφρική». Ἡ ἴδια σύνοδος, ἐξ' ἄλλου, ζητοῦσε ἀπό τούς ἐπισκόπους νά καταστρέψουν καί τά «χριστιανικά ναῖδρια», πού εἶχαν ἀνεγερθεῖ αὐθαίρετα ἀπό δεισιδαίμονες χριστιανούς (κανών πγ')⁹.

Εἶναι, λοιπόν, φανερό ὅτι ἐθελοτυφλοῦν, οἱ σύγχρονοι «ἐθνικοί», προσπαθώντας ἐπίμονα νά βροῦν ὀργανωμένο «σχέδιο» τῶν Χριστιανῶν γιά τήν καταστροφή τῶν ἀρχαίων ναῶν καί μεθοδεύσεις

5. Χριστοδούλου Παρασκευαῖδη Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν, Ἑλληνισμός προσήλυτος. Ἡ μετάβαση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τήν ἀρχαιότητα στό χριστιανισμό, σ. 111.

6. Βασ. Μπακούρου, Ἀπάντηση σέ ἐπιστολές, περιοδ. «Τρίτο Μάτι», τ. 93, ἐνθετο σ. 9.

7. π. Γεώργ. Μεταλληνό, Παγανιστικός Ἑλληνισμός ἢ Ἑλληνορθοδοξία, σ. 132.

8. Αὐτόθι, σ. 158.

9. Θαν. Παπαθανασίου, (Αὐτο)Κριτική ἐρμηνεία τῆς καταστροφῆς παγανιστικῶν ἱερῶν ἀπό χριστιανούς, περιοδ. «Σύναξη», τ. 69, σ. 63.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(γ' μέρος)

5. Η κίνηση του Μούν.

Πρόκειται για τή λεγόμενη «Ένωτική Εκκλησία» του Κορεάτη ψευδομεσσία San Myung Mun, πού ιδρύθηκε στή δεκαετία του 1950 και λογίζεται «θρησκεία τής Νεότητας», μέ απαίτηση για τήν παγκόσμια κυριαρχία.

Η κίνηση δημιουργήθηκε μέ τόν ισχυρισμό ότι ή «Ένωση» πού επιδιώκει θά οδηγήσει στή σωτηρία του κόσμου. Μάλιστα ό Μούν ισχυρίζεται πώς αυτό έγινε μέ έντολή του Χριστού. Μόνο ό Μούν μπορεί νά ενώσει και πάλι τούς ανθρώπους μέ τόν Θεό γι' αυτό και ή «έκκλησία» του ονομάζεται «Ένωτική» και ή κίνηση του Unificationism.

Κυρίαρχος του κόσμου, λέγει, είναι ό Σατανᾶς. Όμως ό Μούν θά αποσπάσει από τόν Σατανᾶ τήν εξουσία και θά ἐγκαθιδρύσει τήν κυριαρχία του Θεού. Ό ίδιος και ή τέταρτη γυναίκα του λογίζονται «άληθινοί γονεΐς». Η διδαχή του αποτελεί ανάμιξη βιβλικῶν ιδεῶν και ανατολι-

κῶν θρησκείων. Οί ὀπαδοί του τόν ἀναγνωρίζουν και τόν τιμούν σάν μεσσία και «Κύριο τής Δευτέρας Παρουσίας».

Ό Μούν ἴδρυσε ἑκατοντάδες ὀργανώσεις και ἑταιρίες, πού ἀναφέρονται σέ ὅλους τούς τομεῖς τής ζωῆς και τής κοινωνικῆς δραστηριότητας: στή θρησκεία γενικότερα, στίς ἐπί μέρους θρησκείες, στή χριστιανική πίστη, στούς θεολόγους, στούς κληρικούς, στήν ἐνότητα τῶν θρησκείων, στίς ἐπί μέρους ἐπιστήμες, στούς καθηγητές πανεπιστημίου, στούς φοιτητές, στά πανεπιστήμια, στόν πολιτισμό, στήν ἔνωση τῶν πολιτισμῶν, στήν παγκόσμια εἰρήνη, στή θρησκευτική ἐλευθερία, στά ἀνθρώπινα δικαιώματα, στήν κοινωνική δραστηριότητα, στήν πολιτική ζωή, στά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, στήν τηλεόραση, στόν κινηματογράφο, στά βίντεο, στόν ἀθλητισμό, στίς πολεμικές τέχνες, στή μουσική, στό χορό, στήν οἰκογένεια, στήν οικονομική ζωή κ. ο. κ.

Αναφέρουμε ἐνδεικτικά τά ὀνόματα μερικῶν ἀπό τίς ὀργανώσεις του Μούν:

«Συνέλευση τῶν θρησκείων του Κόσμου» (Assembly of the World's Religions-A.W.R.).

1. Από τό ἀνέκδοτο ἔργο του: «Διαβρωτική Ἐπίδραση τῶν "Αἰρέσεων". Αντιαιρετική ποιμαντική στή δεκαετία του 1990».

πού δέν ἀρμόζουν οὔτε συνάδουν μέ τόν χαρακτήρα του Χριστιανισμοῦ. Δέν θέλουν νά ἀναγνωρίσουν τό κύριο αἶτιο, δηλαδή τήν φυσική φθορά τής ἀρχαίας πολυθεϊστικῆς θρησκείας, πού ἐπέφερε τήν ἐγκατάλειψη και τήν ἐρήμωση. Μπροστά στήν παρακμή και τήν ἀπόρριψη τής ἀρχαίας θρησκείας του «Δωδεκάθεου», οἱ

ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐγκατέλειψαν, μαζί μέ τήν πολυθεϊστική πίστη και τά ἱερά τής λατρείας τους. Ἡ ἐγκατάλειψή τους, ὅμως, στίς περισσότερες περιπτώσεις - πλὴν τῶν περιπτώσεων πού ἀναφέραμε παραπάνω- ἔφερε και τήν ἐρήμωσή τους και ὄχι κάποιο ὀργανωμένο «σχέδιο» τῶν Χριστιανῶν.

«Σύνδεσμος για την εκπαίδευση και την Ανάπτυξη» (Association for Education and Development – A.E.D.).

«Χριστιανική Πολιτική Ένωση», (Christian Political Union).

«Ακαδημαϊκός Σύνδεσμος για την Έρευνα των Αρχών» (Collegiate Association for the Research of Principles - C.A.R.P.).

«Συνομοσπονδία για τό Σύνδεσμο και την Ένότητα της κοινωνίας της Αμερικανικής Ηπείρου», (Confederation for the Association and Unity of Society of the Americas – C.A.U.S.A.).

C.A.U.S.A. International.

«Συμβούλιο για τις θρησκείες του κόσμου» (Council for the World's Religions – C.W.R.)

«Διεθνής Συνδιάσκεψη για χριστιανούς καθηγητές» (International Conference for Christian Professors).

«Διεθνές Πολιτιστικό Ίδρυμα» (I.C.F. - International Cultural Foundation).

«Διεθνής Σύνδεσμος Χριστιανών Καθηγητών» (I.C.P.A. - International Christian Professors Association).

«Διεθνής Σύνδεσμος Χριστιανών Φοιτητών» (I.C.S.A. - International Christian Students Association).

«Διεθνής Συνδιάσκεψη για την Ένότητα των Έπιστημών» (I.C.U.S. - International Conference for the Unity of the Sciences).

«Διαπανεπιστημιακός Πολιτιστικός Σύνδεσμος» (Inter-University Cultural Association).

«Διομολογιακή Διάσκεψη για τον Κληρο» (Interdenominational Conference for Clergy – I.C.C.).

«Διεθνής Όμοσπονδία για τη Νίκη επί του Κομμουνισμού» (International Federation for the Victory over Communism).

«Διεθνής Σχολή Τζούντο, Καράτε και Αϊκίντο» (International Judo, Karate and Aikido School).

«Διεθνής Σχολή Καράτε» (International Karate School).

«Διεθνής Σταυροφορία για Ένοποιημένο Κόσμο» (International One World Crusade).

«Διεθνές Ίδρυμα Θρησκευτών» (International Religious Foundation – I.R.F.).

«Διεθνές Συμβούλιο Ασφαλείας» (International Security Council – I.S.C.).

«Διεθνές Σεμινάριο για τό Ένωτικό Κίνημα» (International Seminar on the Unification Movement – I.S.U.M.).

«Διεθνής Σύνδεσμος Βόν Βά Ντό» (International WOnHwa Do Association).

«Νέα Μέση» (Neue Mitte).

«Ορχήστρα της Νέας Έποχής» (New Age Orchestra).

«Μουσικοί της Νέας Έποχής» (New Age Players).

«Νέα Κοσμική Περίοδος» (New ERA).

«Φεστιβάλ Νέας Ζωής» (New Life Festival).

«Κέντρο Βίντεο του Νέου Όραματος» (New Vision Video Center).

«Σταυροφορία για τόν Ένα Κόσμο» (One World Crusade).

«Ακαδημία Παγκόσμιας Ειρήνης για Καθηγητές» (Professors World Peace Academy – P.W.P.A.).

«Θρησκευτική Υπηρεσία Νεότητας» (Religious Youth Service – R.Y.S.).

«Ένωτικό Θεολογικό Σεμινάριο» (Unification Theological Seminary – U.T.S.).

«Κέντρο Εκπαίδευσης για τη Νίκη επί του Κομμουνισμού» (Victory over Communism Training Center).

«Παγκόσμιος Σύνδεσμος Μέσων Ένημέρωσης» (W.M.C. - World Media Association).

«Παγκόσμιος Ίατρικός Σύνδεσμος Υγείας» (World Medical Health Association).

«Νεολαία για μιá Ήθική Κοινωνία» (Youth for an Ethical Society – Y.E.S.).

«Σεμινάριο Νεολαίας για τίς Παγκόσμιες Θρησκείες» (Youth Seminar on World Religions – Y.S.W.R.).

Μέ ποιο τρόπο φαντάζεται ο Μούν την ένοποίηση του κόσμου, αποδεικνύεται από την αντίληψη που έχει για τη δημοκρατία. Γι' αυτόν η δημοκρατία «δέν είναι τό ιδεώδες σύστημα που σκέφθηκε ο θεός... Όμως η δημοκρατία μπορεί να αποτελέσει βαθμίδα για την ούράνια μοναρχία· τότε η δημοκρατία έχει νόημα να τη διατηρήσουμε»².

Όπως παρατήρησε ο F. W. Haack, στη Συνδιάσκεψη του Hildesheim, ο Μούν δίνει ιδιαίτερη σημασία στην προσπάθεια να ασκήσει επίρροή πάνω σε κυβερνητικά στελέχη και κυβερνήσεις. Έκπρόσωποι κυβερνήσεων καλούνται σε κάθε είδους συνέδρια των όργανώσεων του Μούν. Στά έσωτερικά εκπαιδευτικά μαθήματα «Instruction for the 3rd. 7 - year-Course», κάτω από την έπιγραφή: «3. Responsibility towards the nation» (ύπευθυνότητα έναντί του έθνους) αναφέρεται:

«α)... Κυβερνητικές Αρχές έχουν τή δυνατότητα να ενισχύσουν τή κίνησή μας· αστυνομία ασφαλείας, Αστυνομία, κ. ο. κ. από τήν πλευρά των έθνικων συμφερόντων. Έχουμε ήδη θέσει τά θεμέλια. Κυβέρνηση και Έκκλησία πρέπει να βαδίζουν παράλληλα.

β) Έκγύμναση (Training) κυβερνητικων μελων. Νίκη έναντίον των μαθημάτων του κομμουνισμού για κυβερνητικούς ύπαλλήλους. Έπιθυμούμε αυτή τή σύνδεση, ιδιαίτερα στη Γερμανία.

γ) Training δημοσιων ύπαλλήλων και ύπαλλήλων τοπικής αυτοδιοίκησης. Ακόμη πρέπει να ενημερωθει και ο στρατός. Η στρατιωτική ισχύς είναι τό στήριγμα κάθε έθνους».

Βλέπουμε δηλαδή ότι ο Μούν εργάζεται συστηματικά για τή διάβρωση όλου

κληρου του μηχανισμού τής πολιτείας και τής Έκκλησίας· δίνει ιδιαίτερη σημασία στην «έκπαίδευση» των Κρατικων λειτουργων και τή χρησιμοποίησή τους για τούς σκοπούς τής «Ένωτικης Έκκλησίας».

Η πολιτική πτέρυγα τής κίνησης, ή C.A.U.S.A., κυκλοφόρησε έντυπο στά έλληνικά μέ τίτλο «Είσαγωγή στην C.A.U.S.A. International», όπου αναφέρεται ότι έχει σαν σκοπό τήν καταπολέμηση του Κομμουνισμού και τήν προσφορά τής «θεοκεντρικης ιδεολογίας σαν διεξοδο από τίς άθειςτικές αρχές του Μαρξισμού - Λενινισμού». Η ιδεολογία αυτή στηρίζεται, λέγει τό έντυπο, «στη διδασκαλία του ιδρυτου της Σάν Μούνκ Μούν» και ονομάζεται «θεισμός». «Περιλαμβάνει ένα πρότυπο για τόν ειρηνικό μετασχηματισμό του κόσμου». Ο «θεισμός», διευκρινίζεται, «δέν ύποστηρίζει τή διατήρηση του σημερινου καθεστωτος. Έπιδιώκει αλλαγή τόσο στη Δύση όσο και στον Κομμουνιστικό κόσμο... Ο θεϊσμός μπορεί να διαλύσει τή σύγχυση στο δυτικό σύστημα αξιων. Προτείνει να κάνει τουτο μέ τό να προμηθεύσει πρώτα ένα ιδεολογικό πλαίσιο για τή Δυτική σκέψη... Ο θεϊσμός είναι ένα ισχυρό ένοποιητικό συγκολλητικό, που μπορεί να συνενώσει τούς θεοσεβεις ανθρώπους».

Τό «μήνυμα» λοιπόν του Μούν είναι: θεϊσμός αντί για Μαρξισμό - Λενινισμό και Καπιταλισμό.

F. W. Haack, ανέφερε στο Hildesheim ότι παράλληλα μέ τήν C.A.U.S.A. ύπαρχει στις Η.Π.Α. και ή «American Freedom Coalition», που αποτελεί βασικό όργανο πολιτικης έπιβολης. Ο David G. Racer, που βρισκόταν άλλοτε μέσα στο δίκτυο του Μούν, εκφράζει τήν ακόλουθη κρίση:

«Σύμφωνα μέ τήν άποψη μου, ή American Freedom Coalition δέν είναι άμερικανι-

2. Rev. San Myung Moon Speaks, True Parents' Mission, Belvedere, April 20, 1980, σ. 3.

κή, αλλά παγκόσμια και κορεατική. Δεν πρόκειται εδώ για έλευθερία, αλλά για θεϊσμό, ένωτική διδασκαλία και ύπηρεσία στον Πατέρα («άληθινός Πατέρας» είναι τίτλος τιμής για τον Μούν). Δεν πρόκειται για όμοσπονδία ομάδων και ατόμων για όρισμένους σκοπούς, αλλά για οργάνωση που δημιουργήθηκε για ισχυρή πολιτική έπιρροή. Αν επιτύχει, θα επιφέρει μεγάλα προβλήματα στην Αμερική»³.

Ο Μούν λοιπόν χρησιμοποιεί τους όρους «θεϊσμός», «έλευθερία», «ειρήνη» με διαφορετική έννοια και εννοεί την ύποταγή της ανθρωπότητας σε μία συγκεκριμένη ιδεολογία, τη δική του ιδεολογία, και κάτω από ένα νέο φύρερ, τον Σάν Μυούνκ Μούν!

Πόσο έχει προχωρήσει αυτή η διαβρωτική προσπάθεια; Όπως υπογράμμισε ο F. W. Haack, έξω από την αυτοκρατορία του Μούν δεν μπορεί κανείς να δώσει απάντηση σ' αυτό το ερώτημα.. Είναι όμως συγκλονιστικά τα στοιχεία που ανακοινώνει ο D. G. Racer:

«50.000 έως 70.000 κληρικοί και χιλιάδες έκλεγμένοι επίσημοι, απόστρατοι στρατιωτικοί και άλλοι πολιτικοί ακτιβιστές εκπαιδεύονται ήδη στην C.A.U.S.A. και σε άλλες οργανώσεις του Μούν». Ο D. G. Racer προσθέτει ακόμη αναφερόμενος στη σοβαρότητα της απειλής: «βρήκα επίσης ότι πολλοί συντηρητικοί βρίσκονται φυλακισμένοι στο ακτινοβόλο από χρήμα, έξουσία και θέσεις δίκτυ του Μούν»⁴.

Ο Μούν δεν φανερώνει τους αληθινούς σκοπούς του προς τα έξω. Ο Racer τον οποίο επικαλέσθηκε ο F. W. Haack, αναφέρεται σε όμιλία του κορεάτη ψευδομεσσία, με τίτλο *Headwing*, όπου αποκαλύπτονται οί αληθινές προθέσεις του:

«Σύμφωνα με τό αντίγραφο αυτού του λόγου ο Μούν μίλησε στις 31.3.1987 σε εκατοντάδες βασικούς οπαδούς του. Είπε ότι ο Θεός του αποκάλυψε μία νέα πολιτική κίνηση, της οποίας ο καιρός έφθασε σήμερα.

Σ' αυτή την κίνηση, δεν θα υπάρχει πλέον δεξιά και αριστερή πτέρυγα: θα υπάρχει μόνο ή αρχηγική πτέρυγα (*Headwing*). *Headwing*, έρμηνεύει ο Μούν, είναι ή σύνορη των μεγάλων παγκόσμιων πολιτικών κινήσεων. Η αριστερή πτέρυγα εκπροσωπείται από τά κομμουνιστικά έθνη και τίς αριστερές κυβερνήσεις. Η δεξιά πτέρυγα εκπροσωπείται από τίς ελεύθερες χώρες και δημοκρατίες, όπως επί παραδείγματι ή Αμερική. Η *Headwing* θα ενώσει αυτές τίς δύο κατευθύνσεις, κάτω από μία διεύθυνση»⁵.

Αυτή ή όμιλία του Μούν διασαφηνίζει την έννοια του όρου «θεϊσμός», ο οποίος υπογραμμίζεται στο έντυπο που κυκλοφόρησε ή C.A.U.S.A. στη χώρα μας. Μία άλλη από τίς αναρίθμητες οργανώσεις του Μούν, πού φαίνεται ότι κατευθύνει τό έργο στον «ιεραποστολικό αγρό Έλλάς», είναι ο «Ακαδημαϊκός Σύνδεσμος για την Έρευνα των Αρχών» – C.A.R.P. Χαρακτηριστικά είναι τά έντυπα πού προσφέρονται σε Έλληνες φοιτητές, στά όποια δεν εμφανίζεται τό όνομα του Μούν:

«Σκοπός του Κέντρου είναι ή έρευνα επί των Γενικών Αρχών των Πολιτιστικών, Κοινωνικών, Φυσικών Έπιστημών και Τεχνών των Αξιών της Αληθινής ζωής και ή διερεύνηση του έσωτερικού κόσμου του ανθρώπου». Έδώ σκόπιμα παρασιωπάται τό ότι πρόκειται για τίς «θεϊκές Αρχές» του Σάν Μυούνκ Μούν, πού κατά την αντίληψη της κίνησης προσδιορίζουν την «άληθινή ζωή».

Ο αληθινός στόχος της κίνησης μπορεί νά γίνει αντιληπτός στο ίδιο κείμενο,

3. David G. Racer Jr., Not for Sale - The Rev. Sun Myung Moon and One American's Freedom, St. Paul, MN. 1989, σ. 73. F. W. Haack, Überschneidungen von Religion und Politik in neureligiösen Gruppierungen, χειρόγραφο, σ. 6.

4. Στο ίδιο: D. G. Racer, σ. 58, 73.

5. Στο ίδιο: D. G. Racer, σ. 74, F. W. Haack, Überschneidungen, σ. 7

κάτω από την επιγραφή «Μετασχηματισμός - Αναδημιουργία - Κοινωνίας». Εκεί αναφέρεται: «Όλες οι κοινωνίες σήμερα βρίσκονται σε σύγχυση. Κοινωνικές αρχές και κατεστημένο αμφισβητούνται. Οι νέοι απαιτούν μία κοινωνία δικαιοσύνης, αρμονίας, ελευθερίας και ειρήνης. Η ανάγκη για μία νέα ιδεολογία που θα μετασχηματίσει την κοινωνία χρειάζεται όσο ποτέ άλλοτε». Φυσικά ή «συνταγή» είναι ἐδῶ ή νέα ιδεολογία του Μούν, που θα οδηγήσει στο «μετασχηματισμό» ολόκληρης της κοινωνίας.

Στή συνέχεια αναλύεται τό «στρατηγικό σχέδιο» της C.A.R.P.: Τό πρώτο βήμα είναι «πίστη σε ὀρθή ιδεολογία», δηλαδή στις «θεϊκές Αρχές» του Μούν. Τό δεύτερο βήμα είναι «δράση σύμφωνα μέ τό πιστεύω», δηλαδή ἔνταξη στό ἔργο της κίνησης, που πρέπει νά γίνει «ἔργο ζωής», μέ καταστροφικές συνέπειες γιά τήν προσωπική, οικογενειακή, επαγγελματική, κοινωνική καί λοιπή ζωή τῶν «πιστῶν». Αυτό θα οδηγήσει κατά τό ἴδιο κείμενο στό «σκοπό», που είναι ὁ «ἐπιτυχής μετασχηματισμός» της κοινωνίας, μέ βάση τήν ιδεολογία της κίνησης.

«Ὁ εἰρηνικός ἢ μή μετασχηματισμός», σημειώνεται στή συνέχεια, «ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ὠρίμανση τῆς συνείδησης τοῦ ἀτόμου». Ἐδῶ πρέπει νά θυμίσουμε πώς σύμφωνα μέ τίς «θεϊκές Αρχές» του Μούν, ὁ «μετασχηματισμός» της ἀνθρώπινης κοινωνίας καθιστᾶ ἀπαραίτητο ἕνα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ἀπό τόν ὁποῖο ή «νέα ιδεολογία» καί ή «παράταξη τοῦ θεοῦ» θά βγοῦν νικητές γιά νά πραγματώσουν γιά τήν ἀνθρωπότητα τή «Νέα Ἐποχή». Αὐτή ή ἐπαγγελία γίνεται στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Γιά νά κεντρισθεῖ ὁ ιδεαλισμός τῶν νέων. στό ἴδιο ἔντυπο ὑπογραμμίζεται ή ἀνάγκη νά ξεπερασθεῖ ὁ «ἐγωκεντρισμός

- ἀτομισμός». Ἐντός τόξου, πού δείχνει πρὸς τήν «ὀρθή ἱεράρχηση προτεραιοτήτων», ἐρμηνεύεται ὁ «μετασχηματισμός» σάν «ἀναδημιουργία», καί σχεδιάζεται μέ τή βοήθεια τόξων ή «πορεία», ἀπό τό ἄτομο στήν οἰκογένεια, στήν κοινωνία, στό ἔθνος, στό Κράτος, στό συνασπισμό κρατῶν καί τέλος στή παγκόσμια κοινωνία.

Στό μεταξύ ὁ Μούν προχωρεῖ συστηματικά στήν πραγμάτωση τοῦ σχεδίου του. Ἦδη μέσω τοῦ κόμματος τοῦ LePen, ὁπαδοί τοῦ Μούν βρίσκονται σήμερα στό Γαλλικό Κοινοβούλιο καί στό Εὐρωκοινοβούλιο. Στή Συνδιάσκεψη τοῦ Rothenburg ἔγινε σαφές ὅτι ὁ Μούν ἀποβλέπει στή διάβρωση τῶν συντηρητικῶν κομμάτων. Ἐνδεικτικό τῶν προθέσεων αὐτῶν είναι ή περίπτωση τῆς Dr. Ursula Saniewski, 32 ἐτῶν, πρώην Ἀντιπροέδρου τῆς C.A.U.S.A. Γερμανίας (1987) καί διευθύντριας τῆς ὀργάνωσης C.A.R.P.

Ἐγκατέλειψε τή θέση αὐτή, προφανῶς μέ ἐντολή τοῦ Μούν, καί είναι σήμερα ὑπεύθυνη τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ κ. Schlonhuber, ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Ρεπουμπλικάνων στή Βαυαρία.

Καί στήν περίπτωση λοιπόν τοῦ Μούν βλέπουμε τή σύγχυση τῶν ὀρίων ἀνάμεσα στή θρησκεία καί στήν πολιτική καί τή θρησκευτοποίηση τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Ἡ πολιτική ἀπαίτηση τοῦ Μούν στηρίζεται πλέον σέ θρησκευτικά θεμέλια. Ἡ μέθοδος που ἀκολουθεῖ είναι ή διάβρωση καί φαίνεται πώς ἔχει ἤδη σημειώσει ἐπιτυχίες, που πρέπει νά ἀνησυχήσουν ὅλους ἐκείνους, που ἐνδιαφέρονται νά ἀποτρέψουν τήν ἐπιβολή ἑνός ὀλοκληρωτισμοῦ, που ζητάει νά ἐπιβληθεῖ μέ πανουργία ἀλλά καί μέ θρησκευτικό φανατισμό⁶.

(Συνέχεια στό ἐπόμενο).

6. Βλέπε καί: Α. Αλεβιζοπούλου, Ψυχοναρκωτικά.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου Δρ. Θ.

Κοινή πεποίθηση όλων τῶν Πεντηκοστιανῶν ομάδων ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι στίς συνάξεις τοῦ ἐπιδημῆι τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὅποιο, πάντα κατά τοῦς ἰσχυρισμοῦς τοῦς, ἐκδηλώνει τήν παρουσία τοῦ ποικιλοτρόπως, ὅπως π. χ. μέ τήν λεγόμενη γλωσσολαλιά, τίς προφητεῖες, τίς «θεραπείες» κ. ἄ.

Κάθε Πεντηκοστιανή ομάδα ἔχει βεβαία τήν πεποίθηση ὅτι ἀποτελεῖ χῶρο ἀσφαλοῦς σωτηρίας, χῶρο βεβαίας παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως ὑπάρχουν Πεντηκοστιανές κινήσεις πού, ἀφοῦ διατυπώνουν ἰσχυρισμοῦς περὶ ἀποκλειστικῆς αὐθεντικῆς κατανόησης καί βίωσης τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό αὐτές, μέμφονται ἄλλες Πεντηκοστιανές ομάδες γιά τήν παρουσία στό χῶρο τοῦς ἀντιχριστιανικῶν διδασκαλιῶν καί πρακτικῶν.

Στά πιά χαρακτηριστικά παραδείγματα αὐτοῦ τοῦ φαινομένου ἐντάσσεται καί ἡ μεγαλύτερη Πεντηκοστιανή κίνηση στήν Ἑλλάδα πού εἶναι ἡ «Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς» (ἐφεξῆς Ε.Α.Ε.Π.). Στό ἐπίσημο δημοσιογραφικό ὄργανό της, τήν ἐφημερίδα «Χριστιανισμός», ἡ Ε.Α.Ε.Π. μέμφεται ἄλλες Πεντηκοστιανές κινήσεις γιά πολλά ἄτοπα. Ἄς δοῦμε κάποιες ἀπό αὐτές τίς κατηγορίες-μομφές τῆς Ε.Α.Ε.Π. ἐναντίον ἄλλων Πεντηκοστιανῶν.

1. Γενικές ἀναφορές περὶ λαθῶν στίς ἄλλες Πεντηκοστιανές κινήσεις.

Ἡ Ε.Α.Ε.Π. ἰσχυρίζεται, σύν τοῖς ἄλλοις, ὅτι αὐτή «διόρθωσε ὅλα τα λάθη που κρατοῦν οἱ ἐκκλησίες τῆς Πεντηκοστῆς»¹.

1..Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 64, 15-9-1990, σ. 7.

2. Καταπάτηση τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ε.Α.Ε.Π. ἀναφέρουν, ὅτι σέ διεθνές συνέδριο Πεντηκοστιανῶν τό 1990 στό Γιαμπόλ τῆς Βουλγαρίας ἡ ὅλη παρουσία γενικά ἑνός ἀμερικανικοῦ Πεντηκοστιανοῦ θρησκευτικοῦ συγκροτήματος, καί ἡ συμπεριφορὰ ἑνός μέλους τοῦ εἰδικά, τοῦς ὁδήγησε στό σημείο ὥστε: «Ὅλοι οἱ Ἕλληνες σηκώθηκαν καί βγήκαν ἀπό τήν αἴθουσα σε ἐνδειξη ἀποδοκιμασίας, γιά τήν καταπάτηση (sic) τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ»².

3. Ἀμερικανισμός ἀντί χριστιανισμός.

Ἐπισημαίνει χαρακτηριστικά ὁ ἰδρυτής τῆς Ε.Α.Ε.Π.: «Σήμερα ὅμως ὁ χριστιανισμός τῆς πεντηκοστῆς κινδυνεύει νά χαλάσει ἀπό τόν Ἀμερικανισμό. Τήν κοσμικότητα που οἱ ἀδελφοί χριστιανοί ἔχουν εἰσπράξει στίς ἐκκλησίες τους καί οἱ παρεκκλίσεις ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ εὐαγγελίου. Ὁ Ἀμερικανισμός με τήν ἀπλοποίηση τῶν πραγμάτων γίνεται σκάνδαλο. Μέσα στίς ἐκκλησίες, ὄχι βέβαια ὅλες, ἔχουν τοποθετήσει ὄργανα παντός εἶδους με ντραμς που συνοδεύουν ὕμνους που μοιάζουν με τίς μουσικές ΡΟΚ καί ΠΟΠ καί με νεαρούς με μακριά μαλλιά καί μια κιθάρα ηλεκτρονική, νά κάνουν σαν τρελοί ἐπάνω στήν ἐδρα, δίπλα στον ἀμβωνα καί νά πετάνε καί κανένα "πρέιζ δε Λορντ" ("δόξα στο Θεό")»³.

4. Κατάντημα «ἐκκλησιῶν» Πεντηκοστῆς.

«Στήν Ἀμερική οἱ εἰλικρινεῖς χριστιανοί ἔχουν ἀγανακτήσει με τό κατάντημα πολ-

2. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 65, 1-9-1990, σ. 3.

3. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 80, 15-4-1991, σ. 5.

λών εκκλησιών της Πεντηκοστής»⁴.

5. Ψευδοθαύματα και ψευδοδιδασκαλίες.

«Η μεγάλη πλειοψηφία των αδελφών Αμερικανών της Πεντη-κοστής, λυπούνται για τα ψευδοθαύματα που κάνουν κάτι σόου μεν κήρυκες και για τις ψευδοδιδασκαλίες μερικών νεωτέρων»⁵.

6. Παγιδεύτηκαν στην πλάνη του διαβόλου.

«Μερικοί αδελφοί παγιδεύτηκαν στην πλάνη του διαβόλου και προσπάθησαν να παρασύρουν και όλη την εκκλησία της Πεντηκοστής, στην Ελλάδα, γράφοντας βιβλιάρια και κηρύττοντας από τον άμβωνα, εκείνα που ο Θεός τόσο πολύ μίσησε»⁶.

7. Ακολουθούν ιουδαϊκές διδασκαλίες.

«Παρόλα αυτά υπάρχουν ορισμένες διδασκαλίες που θα τις θίξουμε και είναι τελείως ιουδαϊκές που ακολουθούν ορισμένες εκκλησίες της Πεντηκοστής... Μερικές εκκλησίες της Πεντηκοστής εφαρμόζουν την προσφορά των δεκάτων, υποχρεώνοντας τα μέλη τους να δίνουν δέκατα»⁷.

Καί άλλοῦ πάλι: «Πού βρήκαν όμως γραμμένο οι σημερινοί κήρυκες και ποιμένες και ιδιαίτερα των εκκλησιών της Πεντηκοστής το σύστημα αυτό, να απαιτούν από τα μέλη των εκκλησιών τους, να δίνουν το 10% των εισοδημάτων τους στην εκκλησία»⁸;

4. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 131, Ὀκτώβριος 1994, σ. 3.

5. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 131, Ὀκτώβριος 1994, σ. 6.

6. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 131, Ὀκτώβριος 1994, σ. 6.

7. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 37, Ἰανουάριος 1989, σ. 1.

8. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 32, Αὐγουστος 1988, σ. 4.

8. Σκανδαλισμός ὀπαδῶν καί πλουτισμός κηρύκων καί «ποιμένων».

Μέ ἀφορμή πάλι τά δέκατα ὡς ὑποχρεωτική εἰσφορά σέ διάφορες Πεντηκοστιανές κοινότητες ἀποκαλύπτονται καί ἄλλα γεγονότα τοῦ Πεντηκοστιανικοῦ χώρου ὅπως ὁ σκανδαλισμός καί οἱ καταπίεση ὀπαδῶν καί ὁ πλουτισμός διαφόρων κηρύκων καί «ποιμένων». Μέ σαφήνεια ἐπισημαίνονται: «Οἱ εκκλησίες σήμερα σκανδαλίζουν τοὺς ἀνθρώπους μετὰ δέκατά τοὺς. Πιέζουν εἰλικρινεῖς Χριστιανούς πού πολλές φορές ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν ἀκριβῶς τὸ 10% καὶ οἱ εκκλησίες καὶ προ παντός οἱ κήρυκες καὶ ποιμένες γίνονται ἀμπλουτοὶ καὶ στο τέλος τὸ ρίχνουν στὴ χλιδὴ καὶ τὴν πολυτέλεια»⁹.

Καί ἄλλοῦ πάλι: «Ἄν ὁ ἀνθρώπος παίρνει 50.000 τὸ μῆνα, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δίνει 5.000 κάθε μῆνα στὴν εκκλησία, εἰδημὴ θεωρεῖται ἐνοχὸς μπροστὰ στὸ Θεό. Κι ἔτσι οἱ ποιμένες καὶ οἱ εκκλησίες γίνονται ἀμπλουτεῖς, οἱ δε πιστοὶ καταπιέζονται καὶ ταλαιπωροῦνται»¹⁰.

9. «Θεία Κοινωνία»

μέ κριτσίνια καί χυμούς!!!

Γράφουν χαρακτηριστικά: «Ἡ συνήθεια ορισμένων εκκλησιῶν νὰ χρησιμοποιοῦν μικρὰ κριτσίνια γιὰ ἄρτο καὶ οἰοτιδήποτε χυμὸ γιὰ οἶνο, ἔχει ολέθρια ἀποτελέσματα γιὰ τὴν εκκλησία»¹¹.

Βλέπουμε ἐν προκειμένῳ μιὰ χειρόστου εἴδους κακοποίηση καί περιφρόνηση καί αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καί τῶν ἰδρυτικῶν λόγων τοῦ Κυρίου σχετικά μέ τό μυστήριον.

Τά παραδείγματα πού παραθέσαμε εἶναι

9. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 32, Αὐγουστος 1988, σ. 4.

10. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. 30, Ἰούνιος 1988, σ. 3.

11. Βλ. Ἐφημ. Χριστιανισμός, Ἀρ. Φ. ??, Ἰούνιος 2006, σ. 3.

Η ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα¹,
πολιτικού επιστήμονος.

(γ' μέρος)

Και φυσικά, όταν μιλούμε για διαχρονικότητα της γλώσσας, πρέπει να επανέλθουν και τα Πατερικά κείμενα. Ήταν μία επιθυμία που εξέφραζε κατά καιρούς ως πρύτανης ο κ. Μπαμπινιώτης, ελπίζω τώρα από τις θέσεις που βρίσκεται να επιμείνει. Και ελπίζω όσοι διοικούν την Παιδεία να μην στερούν τα παιδιά μας από τον πλούτο των Πατερικών κειμένων, και ως μαθήματος πίστεως και Ορθοδοξίας,

1. Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του στο Σεμινάριο Ορθόδοξου Πίστεως, που γίνεται κάθε Κυριακή στο Ένοριακό Κέντρο του Ι. Ναού Αγίας Παρασκευής, του όμωνύμου προαστείου, από 11.30' π.μ. έως 1 μ.μ.

αλλά και ως γλωσσικού και ως κοινωνικού ακόμη προβληματισμού. Για την οικογένεια, για το παιδί, για το γάμο, για τον πλούτο, τόσο ωραία πράγματα.

Πάμε στο μάθημα της Ιστορίας που τώρα τελευταία έχει γίνει πάρα πολύ διάσημο. Θα αναρωτηθούν όρισμένοι: καλά εμείς Χριστιανοί Ορθόδοξοι δηλώνουμε πάνω απ' όλα. Είμαστε Έλληνες, αλλά άλλοι είναι Σέρβοι, άλλοι είναι Βούλγαροι, άλλοι είναι αραβόφωνοι Ορθόδοξοι. Πρέπει να τονίζουμε την εθνική μας καταγωγή, την εθνική μας παράδοση; Ή μήπως σήμερα να τα καταργήσουμε

άρκετά και αποκαλυπτικά μέσα από πεντηκοστιανές πηγές για να δείξουν για μία ακόμη φορά την απίστευτη σύγχυση και πλάνη του Πεντηκοστιανικού χώρου που αυτοθαυμάζεται ως το ταχύτερα αναπτυσσόμενο θρησκευτικό κίνημα παγκοσμίως.

Τά παραπάνω όμως χαρακτηριστικά παραδείγματα εγείρουν πλήθος ερωτημάτων για πολλά ζητήματα σχετικά με τον ευρύτερο Πεντηκοστιανικό χώρο χωρίς βεβαίως να απαντούν και να λένουν τίποτα για το πιο βασικό στοιχείο. Ότι δηλαδή, εάν Πεντηκοστιανές ομάδες έχουν αποδεχθεί και διδάσκουν αντιευαγγελικές διδασκαλίες, όπως τις κατηγορούν άλλοι Πεντηκοστιανοί, τότε πώς το Άγιο Πνεύμα είναι παρόν στο χώρο τους; Ποιο πνεύμα επιδημεί στις συνάξεις τους; Ποιο πνεύμα τις καθοδηγεί; Σε ποιο πνεύμα υποτίθεται ότι βαπτίζονται;

Τί γίνεται με την πεποίθηση αυτών των

Πεντηκοστιανών ομάδων ότι αποτελούν μέρος της υποτιθέμενης «όψιμης βροχής» και καρπό της, υποτιθέμενης πάλι, παγκοσμίου εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, ενώ οι άλλοι Πεντηκοστιανοί τις κατηγορούν για αντιευαγγελικές διδασκαλίες ή και για αντιχριστιανικές πρακτικές;

Βεβαίως για τον ορθόδοξο χριστιανό ή απάντηση είναι σίγουρη και αναμφισβήτητη. Σε καμία απολύτως Πεντηκοστιανή ομάδα, κίνηση κ.λπ. από την αρχή της εμφάνισής του Πεντηκοστιανισμού, μέχρι και την μεταγενέστερη μετεξέλιξή του, είτε ως Χαρismaticή Κίνηση, είτε ως Τρίτο Κύμα κ.ο.κ., δεν είναι παρόν το Πανάγιο Πνεύμα. Κατά τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας παρόντα στο χώρο της πλάνης είναι μόνο τα πονηρά πνεύματα σε μία ποικιλία εκδηλώσεων και μεταμορφώσεών τους.

αὐτὰ καὶ νὰ ποῦμε, ἔλα μωρὲ τώρα, παγκοσμιοποίηση ἔχουμε, νὰ σταματήσουμε τὴν Ἱστορία καὶ νὰ τὰ διδάσκουμε ὅπως θὰ ἤθελε τὸ βιβλίο τὸ ἀποσυρθὲν τῆς Στ' Δημοτικοῦ. Θὰ ἀναφέρω δύο παραδείγματα ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς πού ἐξηγοῦν γιατί χρειάζεται ἡ Ἱστορία. Πέραν τῶν ἄλλων, δηλαδή πέραν τοῦ ἐθνικοῦ γεγονότος, ὅτι ὡς Ἕλληνας θέλω νὰ ξέρω ἀπὸ ποῦ ξεκινᾶ καὶ ποῦ πάω, καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοί μας συγγραφεῖς, ἡ ὀρθόδοξη παράδοσή μας μιᾶ γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Πρῶτον, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ἐκφωνεῖ δύο ὁμιλίες, δύο ἐπιστολὲς ἂν θέλετε, *Πρὸς Ἰουλιανὸν βασιλέα στηλιτευτικός Α' καὶ Β'*. Δύο καταγγελτικούς λόγους γιὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτη. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς λόγους, ἐκρηκτικὸ κείμενο, γκρεμίζει τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ ξεκαθαρίζει τί δέχονται οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γραμματεία. Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς ὅτι ὁ Γρηγόριος γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὸν Ἰουλιανό, τὸν νεοπαγανιστὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γνώριζε ἄριστα καὶ τὴν Ἱστορία τὴν ἀρχαιοελληνικὴ καὶ τὴ μυθολογία. Τοῦ μιλάει γιὰ Ἐρινύες, γιὰ θεότητες, τὰ γνωρίζει καλά γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀπαντήσῃ. Γνωρίζει γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ εἶναι ἀπολογητὴς, γιὰ νὰ ἔχει λόγο ἀντιρρητικὸ, ἀπολογητικὸ, ἀλλὰ καὶ οἰκοδομητικὸ. Γνωρίζει ἄριστα τὴν μέχρι τότε Ἱστορία, ὅπως κι ὁ μέγας Βασίλειος. Παράδειγμα δεύτερο. Περὶ τὸ 1300 στὴν Κύπρο, ἀκριβῶς τότε πού ἔπαυε ἡ βυζαντινὴ διοίκηση, ἡ ῥωμαϊκὴ διοίκηση, καὶ τὴν κατέλαβαν πρῶτα Ἄγγλοι, μετὰ Ναῖτες ἰππότες καὶ στὴ συνέχεια οἱ Φραγκογάλλοι Λουζινιάν, τότε ζῆ σε μία σπηλιὰ κοντὰ στὴν Πάφο ὁ Ἅγιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος. Ἔτσι ὀνομάζεται καὶ τὸ μοναστήρι του, εἶναι ἡ Ἐγκλείστρα. Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος μπορεῖ νὰ ἦταν ἐγκλειστος μέ τὴν θέλησή του, ἀλλὰ μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μὲ τὴν παιδεία πού

μόνος του ἀπέκτησε, ἔγραψε πάρα πολλὰ κείμενα καὶ ἐγκώμια σε Ἁγίους στὴν Παναγία. Ἐγραψε καὶ ἓνα ἔργο ἱστορικό: «Περὶ τῶν κατὰ χώραν Κύπρον σκαιῶν». Γιὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰ δυσάρεστα πού ἦρθαν στὴν χώρα τῆς Κύπρου.

Αὐτό, λοιπὸν, εἶναι ἓνα κείμενο πατριωτικότατο, εἶναι ἓνα κείμενο πού τονίζει καὶ λέει: «ἀλλοίμονο, ἦρθαν ἐδῶ ἄνθρωποι ἀπὸ διάφορα μέρη, μᾶς ἀλλοιώνουν τὴν παράδοσή μας». Δὲν ἔχει μῖσος, δὲν ἔχει ἐθνοφυλετισμό, ἀλλὰ ἔχει τὸν ὑγιῆ πατριωτισμὸ τοῦ Ῥωμηοῦ. Αναφέρει καὶ ὅλες τὶς ἀποστάσεις καὶ λέει ὅτι ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἰγγιλτέρρα, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἦρθαν μέσα σε πλοῖα ἀπὸ τὴν Ἰγγιλτέρρα, ἡ ὁποία «πόρρω πρὸς βορρὰν τῆς Ῥωμανίας ἀπέχει». Βρίσκεται μακριὰ καὶ βόρεια τῆς Ῥωμανίας, δηλαδή τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, ἀπὸ τὴ νέα Ῥώμη-Κωνσταντινούπολη. Ὁ Ῥωμηὸς αὐτός, ὁ Ἕλληνορθόδοξος Ἅγιος, ἀσκητικότατος μὲν, πατριωτικότατος δέ. Καὶ εἶναι ἓνα ἱστορικότατο κείμενο τὸ ὁποῖο ἔχει ἐκδοθεῖ καὶ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἀπὸ τὸ μοναστήρι του καὶ πραγματικὰ μᾶς δείχνει ὅτι καὶ οἱ ἅγιοί μας εἶχαν ἱστορικὴ συνείδηση, ὅταν κινδύνευε ὁ τόπος τους καὶ βοηθοῦσαν τὸν λαὸ νὰ ἀντισταθεῖ γιὰ νὰ παραμείνει καὶ ὀρθόδοξος ἀλλὰ καὶ Ῥωμηός, αὐτὸ πού λέμε Ἕλληνορθόδοξος. Σήμερα μᾶς λένε ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὴ γραμμὴ τοῦ τελευταίου σχολικοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖο, ἐπαναλαμβάνω, χαίρομαι πού ἀπεσύρθη. Εἶναι εὐχάριστο ὅτι καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν αἴθουσα συγκεντρώθηκαν ὑπογραφές κι ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι μιὰ πανελλήνια ἐπιτυχία τὸ ὅτι ἀπεσύρθη. Ἰσχυρίζονται, ὅμως, ὀρισμένοι, μιὰ μειοψηφία ἱστορικῶν, ὅτι θὰ πρέπει νὰ τὰ βροῦμε μὲ τοὺς γείτονες ψαλιδίζοντας τὴν Ἱστορία μας. Πιστεύω ὅτι κάθε χριστιανὸς καὶ κάθε δημοκρατικὸς ἄνθρωπος θέλει τὴν εἰρήνη. Ἐφ' ὅσον ὁμολογοῦμε Χριστό, θέλουμε τὴν εἰρήνη.

Δέν μπορεῖ νά εἶμαστε Χριστιανοί κι ἀπ' τήν ἄλλη μεριά νά θέλουμε νά βλάψουμε ἢ νά μισήσουμε λαούς. Ὅμως, ἡ συνύπαρξη θά ἔρθει ὅταν λέμε ἀλήθειες. Ἐάν θέλω μαζί σας νά κάνω παρέα ἢ νά δημιουργήσουμε μία ἐταιρεία ἢ μιὰ συνεργασία, πρέπει νά ξέρετε ποιός εἶμαι. Ἐάν σᾶς πῶ ἐγώ ὅτι εἶμαι μουσουλμάνος καί ὅτι λέγομαι διαφορετικά, σᾶς λέω ψέμματα. Θά σᾶς πῶ: λέγομαι ἔτσι, αὐτά πιστεύω, αὐτή εἶναι ἡ ιδιότητά μου κι ἂν θέλετε νά συνεργαστοῦμε θά πρέπει νά ξέρω κι ἐγώ ποιός εἶστε ὁ καθένας ἀπό σᾶς καί γιατί συνεργαζόμαστε. Ἐτσι λοιπόν σχετικά μέ τήν Τουρκία καί μέ ὅποιαδήποτε ἄλλη χώρα θά πῶ: Κάποτε ἔγιναν αὐτά, ἔγιναν, εἶναι ἱστορικῶς καταγεγραμμένα. Ἐγιναν σφαγές, ἔγιναν γενοκτονίες, ἀλλά παρὰ ταῦτα στοῦ Ἑλληνόπουλο θά διδάξω ὅτι τώρα θέλουμε μιὰ νέα περίοδο σχέσεων καί νά ἔχουμε εἰρήνη. Ὅμως νά ξέρουμε τί ἔγινε στοῦ παρελθόν γιά νά μὴν ἐπαναληφθεῖ στοῦ μέλλον. Διότι ἂν εἶμαστε ἠττοπαθεῖς καί ἂν ἀγνοοῦμε τήν Ἱστορία μας, ἐμεῖς χάνουμε. Οἱ ἄλλοι λαοί δέν σταμάτησαν νά διδάσκουν τή δική τους Ἱστορία. Ἡ Τουρκία δέν ἔπαψε νά διεκδικεῖ μέσα ἀπ' τὰ σχολικά της βιβλία ὅλα ὅσα διεκδικεῖ, οὔτε ἄλλοι γείτονες ἔπαυσαν νά διεκδικοῦν τή Μακεδονία μέ τήν Θεσσαλονίκη ἢ τήν Πρέβεζα κλπ. Ἡ Ἱστορία λοιπόν δέν εἶναι μάθημα οὔτε ἐθνικῆς λωβοτομῆς οὔτε ὅμως μάθημα ὑπερεθνικισμοῦ. Γεγονότα, ψύχραιμη ἀνάλυση καί συμπεράσματα στοῦ τέλος γιά τὰ παιδιά, καί βέβαια τὰ συμπεράσματα θά βγοῦν στόν πατέρα τοῦ Λυκείου. Στοῦ Δημοτικό πρέπει νά δώσεις ἀφήγηση, καί τὸ κυριώτερο, πρέπει νά δώσεις πρότυπα.

Ὁ νέος θέλει πρότυπα. Τί πρότυπα θά πάρει; Τόν Σούπερμαν; Τὰ διάφορα αὐτά, τὰ ὅποια βλέπουμε σε βιβλία πού ἔχουν καί αἰρετικό περιεχόμενο; Τί πρότυπα θά πάρει; Κάτι ἀνθρωπάκια τερατόμορφα

πού δείχνει ἡ τηλεόραση καί τὰ ὅποια δέρονται ἀπ' τὸ πρωῖ ὡς τὸ βράδυ; Δέν πρέπει νά ποῦμε στόν πατέρα ὅτι αὐτός ὁ τόπος ἔβγαλε καί μάρτυρες, ἔβγαλε καί ἁγίους, ἔβγαλε καί Σουλιώτισσες, ἔβγαλε καί γυναῖκες στή Νάουσα πού ἔπεσαν στήν Ἀραπίτσα; Γιά τὰ ἀγόρια καί τὰ κορίτσια πρέπει νά δώσουμε πρότυπα μέσα ἀπ' τήν Ἱστορία καί μέσα ἀπὸ τήν πίστη μας. Στοῦ κάτω-κάτω αὐτὸ πού ἀκόμη δέν μᾶς τό ἄλλαξαν, ἂν καί κάποιοι ἴσως θά θελήσουν νά τό ἀλλάξουν, ὁ Ἑθνικός μας Ὕμνος, λέει: ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη εἶναι ἡ ἐλευθερία. Στὴν Ἑλλάδα, στήν Κύπρο, στήν ὁμογένεια, παντοῦ ὁ Ἕλληνας δακρύζει μέ αὐτὸν τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο. Ἀπ' τὰ κόκκαλα, κόκκαλα σημαίνει ὅτι κάποιος πέθανε γιά τήν ἐλευθερία, κάποιος σκοτώθηκε, κάποιος μαρτύρησε. Δέν λέει ἀπὸ τὸν καναπέ βγαλμένη ἡ ἐλευθερία ἢ ἀπ' τὸ video game. Σέ λίγο, ἂν δὲ διδάξουμε τήν Ἱστορία, θά νομίζουν τὰ ἑλληνόπουλα ὅτι πατάμε ἕνα κουμπὶ στοῦ video game καί ξαφνικὰ ἐλευθερώνεται ἡ Ἑλλάδα, διότι δὲ χρειάζονται οὔτε Κολοκοτρώνηδες οὔτε Μακρογιάννηδες οὔτε Ἅγιος Κοσμάς. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς κυκλοφοροῦσε μέ παπιγιὸν καί ἦταν διαφωτιστής, σύμφωνα μέ αὐτοὺς πού γράφουνε ὀρισμένα βιβλία. Μὲ τὸν ἀγῶνα πού ἔγινε τοὺς τελευταίους μῆνες καί ἐπειδὴ, δόξα τῷ Θεῷ, ἡ πλευρὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ κόσμου προέβαλε ἐπιχειρήματα, καταφέραμε καί ἀποσύρθηκε τὸ βιβλίον. Ἴσως εἶναι καί ἕνα μήνυμα στοὺς συγγραφεῖς τῶν ἐπομένων βιβλίων νά μὴν παίζουν μέ τήν εὐαισθησία τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καί θά μέ ρωτήσῃ κάποιος, μὰ καλὰ οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες ἔχουν ῥόλο σ' αὐτὸ πού λέμε ἑλληνορθόδοξη παιδεία; Καί βέβαια ἔχουν ῥόλο. Ὁ ἴδιος ὁ Μέγας Βασίλειος ὅταν συμβουλεύει ποιά μαθήματα πρέπει νά διδάσκει τὸ παιδί, προτείνει καί μαθήματα τῶν τότε ὑπαρχουσῶν θε-

τικῶν ἐπιστημῶν. Ἀπαντοῦμε σ' ἐκείνους πὸν νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἐναντίον τῶν ἐπιστημῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία γενικὰ εἶναι ἐναντίον τῆς ἀθεΐας, ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἀθεϊσμοῦ μέσῳ δῆθεν τῶν ἐπιστημῶν. Κι ἂν θυμηθεῖ κάποιος τὴν ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συγκεκριμένα τὴν ἐπιστολὴ πὸν ἔστειλε στοὺς Ἑπτανησίους ὅταν ἔφυγαν οἱ Βενετοὶ καὶ μπήκανε γιὰ λίγα χρόνια οἱ Γάλλοι τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως στὰ Ἑπτάνησα - τέλη 18^{ου} αἰῶνος- ἐκεῖ γράφει ξεκάθαρα: φοβούμεθα τίς ἀθεϊστικὲς ιδέες. Δὲν εἶναι οὔτε ἐναντίον ἄλλων ἀπόψεων, οὔτε ἐναντίον τῶν ἐπιστημῶν. Τὴν ἀθεΐα πάντοτε ἡ Ἐκκλησία μας ἦταν πὸν καταπολεμοῦσε μὲ τὴν ἔννοια ὅτι μέσῳ τῶν μαθημάτων θέλουν ὀρισμένοι νὰ διδάξουν ιδεολογήματα, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν στὸν ἀθεϊσμό. Ἀλλὰ τίς θετικὲς ἐπιστῆμες ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τίς εἰσήγαγε στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις καὶ ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης πὸν εἰσήγαγαν τίς θετικὲς ἐπιστῆμες στὴν Ἀθωνιάδα καὶ στὰ σχολεῖα τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, ἦσαν κληρικοὶ.

Καὶ κάτι ἀκόμη πὸν ἴσως δὲν εἶναι γνωστό. Σήμερα πολλὰ παιδιὰ μας θέλουν νὰ μάθουν διοίκηση ἐπιχειρήσεων, βλέπετε ὅτι οἱ σχολὲς διοικήσεως ἐπιχειρήσεων, χρηματοοικονομικὰ κλπ. συγκεντρῶνουν ὑψηλὲς βαθμολογίες, στίς Πανελληνίες ἐξετάσεις. Λοιπὸν, ἡ πρώτη σχολὴ διοικήσεως ἐπιχειρήσεων στὸν νεώτερο Ἑλληνισμό, ξέρετε πότε ἰδρύθηκε καὶ μὲ ποιὸν σχολάρχῃ; Ἰδρύθηκε περὶ τὸ 1850, εἶναι ἡ Ἐμπορικὴ σχολὴ τῆς Χάλκης στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ εἶχε σχολάρχῃ ἕναν μοναχὸ πὸν λεγόταν Βαρθολομαῖος Κουτλουμουσιανός. Αὐτὸς ὁ μοναχός, πανεπιστήμων τῆς ἐποχῆς του, δίδασκε θρησκευτικὰ, ἀρχαῖα ἑλληνικὰ, καὶ φυσικὴ καὶ μαθηματικὰ, καὶ ἔγραφε βιβλίον ἄλγεβρας βασισμένο στὰ πρότυπα τῆς Γαλλίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἕνας καλό-

γερος δίδασκε καὶ θρησκευτικὰ καὶ τελοῦσε κάθε Κυριακὴ καὶ τὴ Θεῖα Λειτουργία. Ἀλλὰ παράλληλα ἔγραφε βιβλία μαθηματικῶν καὶ φυσικῆς. Δὲν εἶναι, λοιπὸν, ἀντίθετες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη καὶ τὴν ἑλληνορθόδοξη παιδεία οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες. Ἀντίθετοι εἴμαστε καὶ ἐκεῖνο ὅταν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν θέλει κάποιος νὰ ὀδηγήσει τὰ παιδιὰ σὲ ἀλλότριες κατευθύνσεις π.χ. μέσῳ τῆς ἐμμονῆς σὲ ιδέες Δαρβίνου. Σὲ ἕνα ἐλεύθερο χῶρο, σ' ἕνα ἐλεύθερο σχολεῖο σωστό εἶναι νὰ ἀκούγονται ὅλες οἱ ἀπόψεις. Ὅμως ὀρισμένοι ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου θέλουν νὰ ἀκούγεται στὸ σχολεῖο μόνον ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου καὶ ὄχι ἡ ἀποψη τῆς Δημιουργίας τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ ἐπέβαλαν σὲ ὀρισμένες πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς, ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ ἐπιβάλουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Νὰ ἀκούγονται ὅλα. Θὰ ἀκουστεῖ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἀκουστεῖ καὶ ἡ φωνὴ τῶν δαρβινιστῶν. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἶμαι εἰδικός, ἀπλῶς διάβασα πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ βιολόγοι πλέον καὶ οἱ θετικοὶ ἐπιστήμονες ἀρχίζουν καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Ἐγὼ μένω σ' αὐτό: ὅτι ἡ ἑλληνορθόδοξη παιδεία δὲν εἶναι ἀντίθετη μὲ τίς θετικὲς ἐπιστῆμες.

Τελευταῖο ἐρώτημα. Μὰ, τὰ περισσότερα πὸν εἶπαμε βασιζονται σ' αὐτὸ πὸν λέμε παραδοσιακὲς ἀξίες. Ἡ ἐποχὴ τοῦ 21^{ου} αἰῶνος ἔχει καὶ νέες τεχνολογίες. Καὶ ἔχει καὶ τὸ μεγάλο φαινόμενο πὸν λέγεται παγκοσμιοποίηση. Τί κάνουμε μπροστὰ σ' αὐτά; Ἡ ἑλληνορθόδοξη παιδεία γιὰ τὴν ὁποῖα μιλοῦμε, μπορεῖ νὰ δώσει ἀπαντήσεις στίς νέες τεχνολογίες καὶ στὴν παγκοσμιοποίηση; Οἱ νέες τεχνολογίες εἶναι ὅπως τὸ μαχαίρι. Ἐὰν τὸ μαχαίρι τὸ χρησιμοποίησω γιὰ νὰ βλάψω, ὃ μὴ γένοιτο, νὰ σκοτώσω κάποιον ἄνθρωπο, δὲ φταίει τὸ μαχαίρι, φταίει αὐτὸς πὸν τὸ χρησιμοποιεῖ. Μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι ὅμως

μπορεί να κόψω ψωμί να δώσω σ' έναν πεινασμένο. Έτσι γίνεται και μέ το διαδικτυο τό INTERNET. Αν προβάλλει κάποιος πράγματα ανήθικα, φταίει αυτός που τά προβάλλει. Εάν όμως τό χρησιμοποιεί ή Έκκλησία τής Ελλάδος, ή Πανελλήνιος Ένωση Γονέων, μιὰ Μητρόπολη για κείμενα Πατερικά, κείμενα ιστορικά, κείμενα παραδοσιακά, είναι ωφέλιμο. Τό έρώτημα είναι ποιός τό χρησιμοποιεί. Γι' αυτό είπα στην αρχή: τό ζήτημα στη Παιδεία με "π" κεφαλαίο είναι τί άνθρωπο θέλω να διαμορφώσω. Τήν έπιστήμη και τήν τεχνολογία αν τήν χρησιμοποιεί άνθρωπος με συνείδηση Θεοῦ, πατρίδος, δημοκρατίας και ευθύνης, δέν έχω πρόβλημα. Μά αν τήν χρησιμοποιεί κάποιος με φρόνημα όλοκληρωτικό ή όπαδός παραθρησκείων και νεοφανών αίρέσεων, φυσικά είναι επικίνδυνη ή τεχνολογία.

Η Ιαπωνία είναι μιὰ χώρα που όλοι παραδεχόμαστε ότι έχει προηγμένη τεχνολογία. Έτσι δέν είναι; Δέν τό άμφισβητεί κανείς, δέν λέει κανείς ότι είναι όπισθοδρομική χώρα. Όταν όμως, έπρόκειτο να όρκιστεί ό καινούργιος αυτοκράτορας πριν από μερικά χρόνια, περίμεναν ένα χρόνο για να φυτρώσει τό ιερό ρύζι. Η Ιαπωνία, λοιπόν, είναι όπισθοδρομική; Κι όμως έχει μιὰ τρομερή τεχνολογία. Τό λέω αυτό διότι ισχυρίζονται όρισμένοι: Ξέρετε, αν όμιλούμε πολύ για έλληνορθόδοξη παράδοση, τά παιδιά μας θα γίνουν όπισθοδρομικά, σήμερα ζούμε με τά κομπιούτερ. Βεβαίως. Πάρα πολλοί πιστοί άνθρωποι που ξέρω χρησιμοποιούν τόν ύπολογιστή, και τό περιοδικό Διάλογος στον ύπολογιστή έκτυπώνεται, αλλά αυτοί που τό έκτυπώνουν, είναι άνθρωποι εύλαβεις.

Και για τήν περίφημη παγκοσμιοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση είναι ή προσπάθεια να γίνουμε όμογενοποιημένοι. Είναι ή τάση μέσω πίεσεως έξωθεν και με ύλιστικό κυρίως κριτήριο, να γίνουμε

άπλως καταναλωτικά όντα και να μη δίνουμε έμφαση στις έννοιες τής όρθοδοξίας, τής έλληνικότητας, τής παραδόσεως, για να γίνουμε καλύτεροι καταναλωτές. Να έχουμε ίδιο τρόπο ζωής όλοι οί άνθρωποι στον κόσμο, ίδια ρούχα, ίδια μουσική, ίδια ταχυφαγεία, φαστφουντάδικα. Ευτυχώς, οί περισσότεροι λαοί ανθίστανται. Δέν επέτυχε μέχρι σήμερα να ίσοπεδώσει τούς λαούς ή παγκοσμιοποίηση. Προσπαθει να μάς κάνει όμογενοποιημένους, αλλά δέν τό έπιτυγχάνει. Αντιστέκονται πάρα πολλοί. Βλέπουμε σε διάφορες χώρες του κόσμου, οί λαοί να θέλουν να κρατήσουν τή μουσική τους, τις παραδόσεις, τή γλώσσα τους, τήν έθνική τους ταυτότητα. Στην Μεγάλη Βρετανία πριν από τρία χρόνια επανιδρύθηκε ή Βουλή των Σκωτσέζων. Από τό 1.700 είχε καταργηθεί και επανιδρύθηκε, δηλαδή οί Σκωτσέζοι δηλώνουν ότι πρώτα απ' όλα είναι Σκωτσέζοι. Θέλουν τήν έθνική τους συνείδηση, θέουν να 'χουν τή δική τους έθνική ποδοσφαιρική ομάδα, στοιχειά έθνους και παραδόσεως. Άλλοι λαοί τό δείχνουν αυτό με τήν έμμονή στη γλώσσα τους. Βλέπετε, οί σλαβικοί λαοί κρατούν τό κυριλλικό αλφάβητο, δέν καθιερώνουν τό λατινικό. Και γενικότερα βλέπουμε ότι ή παγκοσμιοποίηση μπορεί μεν να προχωρεί κάπως στον οικονομικό τομέα- ναί, τά κεφάλαια κυκλοφορούν, οί ειδήσεις, οί πληροφορίες- αντιμετωπίζει όμως αντίσταση. Κι αυτό συμβαίνει κυρίως στο χώρο τής Ευρώπης. Πρὸ ήμερών διάβαζα στην Καθημερινή, μιὰ έρευνα που έγινε από τό Ευρωβαρόμετρο, επίσημη ευρωπαϊκή έρευνα. Στο έρώτημα, λοιπόν, περι παγκοσμιοποίησης μαθαίνουμε ότι οί Ευρωπαίοι κατά πλειοψηφίαν είναι αντίθετοι. Πρώτοι σε αντίθεση είναι οί Έλληνες. 69% των Έλλήνων θεωρούν ότι πρέπει να ληφθούν μέτρα προστασίας του πολιτισμού μας από τήν άπειλή τής παγκοσμιοποίησης. Άποψη που μεταξύ

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΕΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ!

του κ. Λάμπρου Σκόντζου,
Θεολόγου-Καθηγητού.

Η σύγχρονη παγκόσμια νεοπαγανιστική λαίλαπα χρήζει ιδιαίτερης έπιστημονικής διερεύνησης. Η όρμη αυτού του παράδοξου (παρά)θρησκευτικού και σαφέστατα αποκρυφιστικού φαινομένου προκαλεί κατάπληξη σέ κάθε σκεπτόμενο και προβληματιζόμενο άνθρωπο. Έρωτηματικά εγείρονται γιά τό γεγονός ότι στήν ανατολή του 21ου αιώνα, στήν

έποχή τής πνευματικής (ύποτίθεται) απελευθέρωσης και του όρθου λόγου, εύδοκίμων μορφές θρησκευτικού και πνευματικού πρωτογονισμού, μέ κύρια έκφανση τόν παγανισμό.

Κατάπληξη επίσης προκαλεί τό γεγονός ότι πρωτοπόροι του νεοπαγανιστικού κινήματος τυχαίνει νά προέρχονται από πρώην μαρξιστικές τάξεις και μάλιστα

άλλων συμεριζεται τό 64% τών Γάλλων και τό 62% τών Βρετανών και περισσότερο άπ' τό 53% τών Εύρωπαϊών πολιτών. Υπάρχει, λοιπόν, ανάγκη νά βρούμε μιá απάντηση στήν ισοπέδωση τής παγκοσμιοποίησης. Αν έχει κάποια καλά στοιχεία, νά τά αξιοποιήσουμε.

Ως Έλληνες και ως Όρθόδοξοι, έμεις αντιπροβάλλουμε τήν οικουμενικότητα τής παιδείας μας. Γι' αυτό μιλούμε γιά έλληνορθόδοξη παιδεία. Διότι δέν είμαστε έθνοφυλετιστές, δέν είμαστε έθνικώς αλαζόνες, δέν είμαστε ρατσιστές. Τό νά μάθει τό παιδί μας και δεύτερη ξένη γλώσσα καλόν είναι. Ο Έλληνας ήταν πάντα θαλασσοπόρος, ταξίδευε σάν τόν Όδυσσέα, τό έλληνορθόδοξο Βυζάντιο επικοινωνούσε μέ τούς άλλους λαούς. Μάθαιναν και γλώσσες τότε, ήθελαν νά γνωρίζουν και άλλους πολιτισμούς. Δέν είναι κακό νά είσαι ανοικτός. Τό κακό είναι νά 'σαι έτοιμος νά ύποδουλωθείς. Ο μέγáλος Θουκυδίδης στήν αρχαιότητα, έλεγε: «Δέν κατηγορώ αυτόν πού θέλει νά κατακτήσει. Κατηγορώ αυτόν πού είναι έτοιμος νά ύποδουλωθεί, νά τά παραδώσει όλα».

Έτσι, λοιπόν, έμεις σήμερα σε μιá έποχή, κατά τήν όποία ή παγκοσμιοποίηση έμφανίζεται κυρίως μέ ισοπεδωτικό χαρακτήρα, θά αντιπροτείνουμε τήν έλληνορθόδοξη παιδεία, όχι μόνο γιά μās, αλλά και γιά τήν Εύρώπη, και γιά τόν κόσμο. Η Εύρώπη ψάχνεται. Στή Γαλλία κλείνουν εκκλησίες και ανοίγουνε τζαμιά. Αλλού κυκλοφορούν οί παραθρησκείες, αλλού ό αλκοολισμός, οί αυτοκτονίες. Θέλουμε νά προβάλλουμε τό πρότυπο τής έλληνορθόδοξου παιδείας ως ένα αντίβαρο στήν ισοπέδωση τής παγκοσμιοποίησης. Μέ αγάπη σέ κάθε λαό, μέ σεβασμό σέ κάθε άλλο άνθρωπο πού 'χει μιá άλλη άποψη, μέ σεβασμό στήν έτερότητα του κάθε προσώπου, αλλά και μέ σεβασμό και μέ απáιτηση νά σέβονται οί άλλοι και τή δική μας προσωπικότητα ως έθνος, ως πολιτισμού, ως χώρας. Σέ μιá έποχή πού ό μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είπε ότι ή παγκοσμιοποίηση θέλει νά μās κάνει ένα νεκροταφείο πολιτισμών, έμεις προβάλλουμε «πηγήν ύδατος άλλομένου εις ζωήν αιώνιον».

Σās εύχαριστώ.

πολλοί από αυτούς είχαν θητεύσει στην ανένταχτη αναρχική αριστερά! Αυτό δέν σημαίνει βέβαια πώς δέν υπάρχουν νεοπαγανιστές άλλων πολιτικοκοινωνικών ιδεολογιών. Αν πάρουμε για παράδειγμα την ελληνική πραγματικότητα θά διαπιστώσουμε πώς οί έννέα στους δέκα παράγοντες τών πολυπληθών νεοπαγανιστικών ομάδων προέρχονται από τό χώρο τής μαρξιστικής αριστεράς. Μέσα στά κείμενά τους, στά ποικιλώνυμα περιοδικά τους καί στίς δαιδαλώδεις ιστοσελίδες τους, αφήνουν νά φανούν ολοκάθαρα τά μαρξιστικά τους κατάλοιπα. Δέν είναι επίσης λίγοι εκείνοι, από τούς «επώνυμους» τής πολιτικής, τής δημοσιογραφίας, τής «κουλτούρας» καί του θεάματος, οί όποιοι ανήκουν (μάλλον ανήκαν) στή μαρξιστική ιδεολογία, καί δηλώνουν άπροκάλυπτα θιασώτες του παγανισμού! Από άθεοι ιδεολόγοι μαρξιστές μεταλλάχτηκαν ξαφνικά σέ θρησκους, λάτρεις τών παγανιστικών θεών!

Η εξήγηση δέν είναι δύσκολη. Όποιος γνωρίζει ελάχιστα στοιχειά κοινωνιολογίας, ανθρωπολογίας καί πολιτικής έπιστήμης μπορεϊ εύκολα νά έρμηνεύσει τή σύγχρονη έκφυλιστική μετάλλαξη τής μαρξιστικής ιδεολογίας σέ νεοπαγανιστική θρησκευτικότητα καί νεοειδωλολατρική μεταφυσική πίστη.

Θά περιττολογούσαμε αν αναφέραμε έδω την χιλιεπιωμένη αλήθεια ότι ό άνθρωπος είναι από τή φύση του θρησκευτικό όν¹. Δέν υπήρξε ποτέ κανένας απόλυτα άθεος, γιατί στην περίπτωση τής άθεϊας, ή θρησκευτικότητα βρίσκεται σέ λανθάνουσα κατάσταση, τή θέση τής οποίας έχει καταλάβει κάποια άλλη πίστη. Άλλωστε όπως είχε αποφανθει ό μεγάλος ανθρωπολόγος J. Quatrefages «ή άθεϊα τυγχάνει ανώμαλος καί παθολο-

γική κατάσταση τής Ψυχής»². Ό δυτικοευρωπαϊκός όρθολογισμός, του όποιου γνήσιο τέκνο υπήρξε ό μαρξισμός, δέν είναι τίποτε άλλο από υποκατάστατο μεταφυσικής πίστης του νόθου δυτικοευρωπαϊκού «χριστιανισμού». Δέ χρειάζεται πολλή σκέψη νά καταλάβει κάποιος πώς στον όρθολογιστικό παραλογισμό, τήν πίστη στό Θεό έχει πάρει ή πίστη στό άνθρωπινο μυαλό. Τρανταχτό παράδειγμα ή ίδρυση τής θρησκείας του «Όρθου Λόγου» από τούς «διαφωτιστές» - πρωτεργάτες τής Γαλλικής Έπανάστασης!

Άλλά καί ό μαρξισμός δρούσε στην ουσία ως βαθύτατη μεταφυσική πίστη. Ό Ν. Μπερντιάεφ είχε αποδείξει πώς ή μαρξιστική ιδεολογία «κατέχει όλα τα χαρακτηριστικά μιās θρησκείας»³. Επίσης ό R. Αρον αποκαλεί τον μαρξισμό «κοσμική θρησκεία»⁴. Η υλιστική ιδεολογία δέν ήταν τίποτε άλλο από αντίποδας πνευματικής πίστης. Η μαρξιστική πίστη στην «μοναδικότητα» τής ύλης προέτρεχε παρασάγγες τής πραγματικής έπιστημονικής έρευνας για τή φύση τής ύλης, ή όποία, ως γνωστόν, δέ μπόρεσε νά δώσει ως τώρα απάντηση τί είναι πραγματικά ή ύλη! Η βαθύτατη πίστη στον ουτοπιστικό κομμουνιστικό «παράδεισο» άγγίζει τά όρια ενός νοσηρού μεταφυσικού μεσσιανισμού. Τά κομμουνιστικά κόμματα όργανώθηκαν πάνω σέ σχήματα θρησκευτικά μέ ιεραρχικές δομές δίκην ιερατικών τάξεων. Ό γενικός γραμματέας είχε πάρει τή θέση του αρχιερέα – πάπα. Η Κεντρική Έπιτροπή, τή σύνοδο τών ιεραρχών. Τά κομματικά συνέδρια, τή θέση τών οικουμενικών συνόδων. Οί αποφάσεις τους, τή θέση τών

2. ΘΗΕ, τόμ. 6, στ. 537.

3. Ν. Μπερντιάεφ, «Βασίλειο του Πνεύματος καί Βασίλειο του Καίσαρος», μετ. Β. Τ. Γιούλση, Θεσ/νίκη 1971, σελ. 147.

4. Ν. Βασιλειάδη, «Τό Λυκόφως του Μαρξισμού», Αθήνα 1981, σελ.179.

1. Βλέπε: Πλούτ. Ηθικά, Πρός Κωλώτην 31D-E.

θησκευτικῶν δογμάτων. Τά μαρξιστικά συγγράμματα, τά ἱερά βιβλία. Τά περιφερειακά κομμουνιστικά κόμματα λειτουργοῦσαν ὡς παπικές «νουτσιατοῦρες». Ἡ ἀναγκαστική ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ κόμματος εἶναι ἀντιγραφή τῶν μεσαιωνικῶν παπικῶν «ἱερῶν ἐξετάσεων». Τήν προσκύνηση τῶν ἱερῶν λειψάνων ἀντικατέστησε ἡ προσκύνηση τῆς μούμιας τοῦ Λένιν. Ἡ δουλική προσήλωση στό κόμμα ἀπό τά στελέχη καί τά μέλη καί ἡ ἐκτέλεση ἀποφάσεων χωρίς ἀντίρρηση καί κριτική ὑποδηλώνει σαφῶς θρησκευτική ὑποταγή. Μάλιστα ὁ Jules Monnerot ἀποκαλεῖ τόν μαρξισμό: «**Ἰσλάμ τοῦ 20ου αἰῶνος**»⁵. Ἄς συγκρίνει, τέλος, κάποιος τή δομή τῆς παναίρεσης τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» καί αὐτή τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων καί θά δεῖ τήν ἀπόλυτη ταύτισή τους.

Ὅμως, τόσο ὁ θεωρητικός μαρξισμός, ὅσο καί ὁ ἐφαρμοσμένος στίς κομμουνιστικές χῶρες, κατέρρευσε στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, κάτω ἀπό τό βάρος τῶν ἀφάνταστων πνευματικῶν, πολιτικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων πού συσσώρευσε στήν ἀνθρωπότητα. Ἐπῆλθε, σύμφωνα μέ τόν νομπελίστα φυσικό W. Heisenberg «**ὁ θάνατος τῆς ἀυταπάτης**»⁶. Οἱ λαοί πού ἐγκατέλειψαν τήν ἐφαρμοσμένη μαρξιστική ἰδεολογία βγήκαν ρακένδυτοι ἀπό αὐτή. Τό ἴδιο καί οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἰδεολόγοι μαρξιστές διαπίστωσαν ξαφνικά πῶς ἡ μαρξιστική τους πίστη, ἡ ὁποία εἶχε γι' αὐτούς χαρακτηριστικά «μεταφυσικό», ἀπό κυρίαρχη ἰδεολογία, τέθηκε στό περιθώριο καί ἔγινε ὄνειδος, γιατί ἀποδείχτηκε περίτρανα πῶς ὄχι μόνο «ἐπιστημονική» δέν ἦταν, ἀλλά τό ἀντίθετο, μιά οὐτοπία καί τό χειρότερο: μιά βαθιά ἀπάνθρωπη θεωρία

καί πρακτική, γνήσιο τέκνο τοῦ ἀτομοκεντρικοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ ὀρθολογισμοῦ. Ἄλλωστε κατά τόν Ἄρθουρ Κέσλαιρ ὁ μαρξισμός εἶναι «**κράμα σκόπιμης ἀπάτης καί γνήσιας μανίας καταδιώξεως**»⁷.

Ὅλοι αὐτοί οἱ πρόην μαρξιστές ἔμειναν «ἄστεγοι» ἰδεολογικά. Βρέθηκαν ξαφνικά σέ τρομερό ὄντολογικό κενό, γιατί ἡ μαρξιστική ἰδεολογία γέμιζε τό κενό τῆς ἔμφυτης θρησκευτικῆς τους πίστεως. Αὐτή ἦταν γι' αὐτούς, χωρίς νά τό αἰσθάνονται, ἡ θρησκεία τους. Γι' αὐτό ἔνοιωσαν ἄμεση τήν ἀνάγκη νά γεμίσουν τό τρομερό ὑπαρξιακό τους κενό. Ἡ ἀφάνταστη ἀθεϊστική πλύση ἐγκεφάλου, πού εἶχαν ὑποστεί γιά δεκαετίες ὀλόκληρες, τοῦς ἐμπόδιζε νά γίνουν χριστιανοί, γιατί μέσα ἀπό τήν ἀντιχριστιανική προπαγάνδα, ὁ Χριστιανισμός ἦταν γι' αὐτούς ἡ «**χειρότερη μορφή πνευματικῆς καταπίεσης τῆς ἀνθρωπότητας**», τό «**χειρότερο ὄπιο τῶν λαῶν**».

Ἡ προσοχή τους στράφηκε λοιπόν ἀλλοῦ. Ἀναζήτησαν χῶρο συγγενῆ μέ τίς ἰδεολογικές τους καταβολές. Υἱοθέτησαν τό «θρησκευτικό» ὑπόβαθρο τῶν περιθωριακῶν κύκλων τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Εὐρώπης, δηλαδή τίς φυσιολατρικές καί φιλοπαγανιστικές προτιμήσεις τῶν διαφόρων περιθωριακῶν ὁμάδων καί τῶν χίπις, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦσαν ὡς «ἐπανάσταση» στό ὑποκριτικό πνευματικό καί ἄδικο κοινωνικό κατεστημένο. Εἶναι γνωστές ἤδη ἀπό τίς δεκαετίες τοῦ 1960 καί 1970 οἱ τοιοῦτου εἴδους καλλιέργειες στούς κύκλους αὐτούς, τίς ὁποῖες πῆραν μέ τή σειρά τους ἀπό τοῦς ἀμερικανούς καί εὐρωπαϊούς ἀποκρουφιστές.

Δέν θά πρέπει ἐπίσης νά λησμονοῦμε ὅτι στούς κύκλους τῶν εὐρωπαϊῶν ἀστῶν στούς χρόνους τοῦ διαφωτισμοῦ καί ἀργότερα διαπιστώνουμε μιά ἰσχυρή ροπή

5. J. Monnerot, «Sociology and psychology of Communism», Boston 1953, σελ. 20.

6. Ν. Βασιλειάδη, μνημ. ἔργο, σελ. 188.

7. Ν. Βασιλειάδη, μν. ἔργ., σελ. 184.

πρός τήν φυσιολατρία καί τήν αναγέννηση τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ. Εἶναι πιά γνωστό πῶς μέσα ἀπό αὐτό τό φιλοπαγανιστικό κλίμα ξεπήδησε καί ὁ ἀκραῖος νεοπαγανισμός πού εἶναι ὁ σατανισμός, μέ ὅλες τίς παραλλαγές του. Τό ὑπόβαθρο λοιπόν ὑπῆρχε, τό βρῆκε ἕτοιμο ὁ καταρρέων μαρξισμός. Μόνο πού ἐδῶ ἔχουμε τή «μεγάλη συνάντηση» τῶν δίδυμων τέκνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ ἀστισμοῦ καί τοῦ μαρξισμοῦ, σέ κοινή «πνευματική τράπεζα», τόν ἀποκρυφιστικό νεοπαγανισμό! Παρατηροῦμε μέ ἔκπληξη σέ ἑλληνικές παγανιστικές ομάδες, πρώην ἀδίστακτοι ἐχθροί, ἀστοί καί μαρξιστές, νά ντύνονται ὁμοῦ χλαμύδες καί νά τελοῦν «ἐν ὁμονοίᾳ» καί πλήρη σύμπνοια τίς παγανιστικές τους τελετουργίες!

Ἡ παγανιστική «θρησκευτικότητα» ἱκανοποιεῖ πλήρως τίς ὑλιστικές καί εὐδαιμονιστικές καταβολές καί τούς ὄρατισμούς τῶν ἀστομαρξιστῶν, γιατί δέν εἶναι καί τόσο δύσκολο νά εἶναι κάποιος παγανιστής στό θρησκεύμα. Ὅχι μόνο δέ ζητᾶ ὁ παγανισμός καμιά σοβαρή ὑποχρέωση ἀπό τούς ὀπαδούς του, ἀλλά τό ἀντίθετο δίνει ἀπόλυτη ἐλευθερία στήν ἱκανοποίηση κάθε ἡδονιστικῆς ἀπόλαυσης. Ἡ θωπεῖα ὄλων τῶν ταπεινῶν ὀρμέμφυτων εἶναι ἡ κοινή συνισταμένη ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρχαίων καί νέων παγανιστικῶν θρησκευμάτων, τά ὁποῖα ὅλα ἔχουν τή δική τους «Ἀφροδίτη» καί τόν δικό τους «Βάκχο». Ἡ ἠθική, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ στό πανανθρώπινο καί διαχρονικό σύστημα ἀξιῶν, βρίσκεται μακριά ἀπό τήν παγανιστική «ἠθική», ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπό τά πρότυπα τῶν διεφθαρμένων καί ἀνήθικων θεοτήτων τους⁸. Ἡ μαρξιστική ἐπίσης «ἠθική», ὅπως αὐτή εἶναι καταγραμμένη στά κλασσικά μαρξιστικά βιβλία, καί τό χειρότερο, ὅπως βιώθηκε γιά

ἐβδομήντα καί πλέον χρόνια, ὅπου ἐπικράτησε ὁ κομμουνισμός, δέ διαφέρει οὐσιαστικά ἀπό τήν παγανιστική «ἠθική», ἀφοῦ **«χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται»**.

Ὁ μαρξισμός μεταλλάχτηκε σέ νεοπαγανισμό. Ἡ μετάλλαξη ἦταν εὐκόλη, γιατί ἡ οὐσία τῶν δύο μεγεθῶν ἦταν ἴδια καί μόνο ὀρισμένοι ἐξωτερικοί τύποι χρειάστηκε νά τροποποιηθοῦν. Τή θέση τῆς «κοσμικῆς θρησκείας» τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας πῆρε ἡ παγανιστική ομάδα. Τή θέση τῆς θεοποιημένης ὕλης πῆρε ἡ θεοποιημένη φύση. Τή θέση τοῦ ὄραματος τοῦ «κομμουνιστικοῦ παραδείσου» πῆρε τό ὄραμα τοῦ «πολυθεϊστικοῦ παραδείσου», ὁ ὁποῖος θά συντελεστεῖ ὅταν μπεῖ στό περιθώριο ὁ «κακός» Χριστιανισμός. Τή θέση τῶν θεωρητικῶν τοῦ μαρξισμοῦ πῆραν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἱεροφάντες καί οἱ μάντις τοῦ παγανισμοῦ. Τά μαρξιστικά δόγματα τά ἀντικατέστησαν τά βιβλία τῶν «σοφῶν» ἀρχαίων καί νέων παγανιστῶν. Τήν προσωπολατρία ἀντικατέστησε ἡ προγονολατρεία καί ἡ ἀρχαιολαγνεία. Τό ταξικό μαρξιστικό μῖσος ἔγινε θρησκευτικό μῖσος κατά τοῦ **«δολοφονικοῦ ἑβραιοχριστιανικοῦ δόγματος»** τό ὁποῖο, κατ' αὐτούς, **«ἀφοῦ δολοφόνησε τούς πατέρες, τούς ἀρχαίους παγανιστές προγόνους, ἐπικράτησε καί εἰσήγαγε τήν ἀνθρωπότητα σέ ἕναν δισχιλιετή μεσαίωνα»**. Διαβάζοντας κάποιος δηλώσεις συγχρόνων φανατικῶν παγανιστῶν κατά τῶν Χριστιανῶν, εἶναι σάν νά μελετᾶ ἀντιχριστιανικές μεγαλοστομίες τῶν πρώιμων ὀκτωβριανῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι διατείνονταν ὅτι **«θά διορθώσουν τά σφάλματα τοῦ Διοκλητιανοῦ»**⁹!

Εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὅλοι μας πῶς οἱ πολυποίκιλες μορφές τοῦ κακοῦ πού ὑπάρχουν στόν κόσμο καί ἀντιστέκονται σθεναρά στήν ἐπικράτη-

8. βλ. M. Augé, «La Genie du paganisme», Paris 1982.

9. «Ἀντιθρησκευτικός», Ρωσικό περιοδικό, 1938.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΣΚΟΠΙΑ» ΓΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Οἱ «Σκοπιές», πού ἐκδίδει ἡ ἑταιρία γιά ἐσωτερική χρήση -καί πού ἀπαγορεύεται νά κυκλοφορήσουν στό εὐρύτερο κοινό- εἶναι χαρακτηριστικές τῆς ὅλης προσπάθειας τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» νά ἐπιβάλλει τίς διδαχές του στοὺς ὀπαδοὺς. Αὐτό γίνεται ἄμεσα ἀντιληπτό ἀπὸ τὸν ἀπλό ἀναγνώστη, πού μελετώντας τὰ διάφορα κείμενα, διακρίνει αὐτὴ τὴν καθοδήγηση πού ἀσκεῖται πάντα μέ πίεση, μέ τὴν ἀόρατη ἀπειλή τοῦ ἐπείγοντος, τὴν ὑπακοή στόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο», τοῦ ὁποῦ ἡ κυριότερη ἐντολή εἶναι ἔργο, ἔργο. Διαβάζομε:

«Σκοπιά» 15-4-08, σελ. 10, 11: «Για να ακολουθήσουμε την καθοδηγία του Ιεχωβά ἴσως χρειάζεται να ταπεινωθούμε και εμεῖς. Μερικοί ἴσως πρέπει να αποδεχτοῦν τὴν ἀποψη ὅτι μία μορφή ἀναψυχῆς πού ἀπολαμβάνουν δυσαρεστεῖ τον Ιεχωβά... Τι γίνεται αν κάποιος διαπράξει σοβαρὴ ἀμαρτία; Χρειάζεται να ταπεινωθῆ και να ομολογήσει τὴν ἀμαρτία στους πρεσβυτέρους. Ἐνα άτομο μπορεῖ ἀκόμη να ἀποκοπεί. Για να γίνει ξανά δεκτό στην

ἐκκλησία, πρέπει να μετανοήσῃ ειλικρινά και να μεταστραφεί. Πώς μας Καθοδηγεῖ ο Ιεχωβά; Ἡ πρῶτιστη πηγὴ θεϊκῆς καθοδηγίας εἶναι ἡ Γραφή ο Λόγος του Θεοῦ. Ἡ Χριστιανική μας ἀδελφότητα εἶναι ἄλλη μία πολύτιμη πηγὴ βοήθειας καθὼς ἐπιζητούμε τὴν καθοδηγία του Ιεχωβά. Κεντρικό ρόλο σε αὐτὴ τὴν ἀδελφότητα παίζει “ο πιστός και φρόνιμος δούλος” με το Κυβερνῶν Σώμα πού τον εκπροσωπεῖ, ο οποίος παράγει συνεχῶς πνευματικὴ τροφή με τὴ μορφή ἐντύπων και προγραμμάτων για συναθροίσεις και συνελεύσεις».

Τό μοτίβο συνεχίζεται μονότονα τό ἴδιο. Ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» εἶναι ὁ μοναδικός ρυθμιστής τῶν πάντων. Ἐπιβάλλει τὴν αὐθεντία του προβάλλοντάς τὴν συνεχῶς σέ ὅλα τὰ ἐντυπά του καί περισσότερο στά ἐσωτερικά. Ὁ στόχος του γνωστός: «σ’ ἐμένα θά ἀποβλέπετε οἱ πάντες καί πάντοτε γιά καθοδήγηση». Προσωπική ἐλευθερία ἀνύπαρκτη.

Διαβάσαμε, ὅτι **πρέπει** οἱ ὀπαδοὶ νά ἀκολουθοῦν τὴν ἀποψη, ὅτι ἔστω καί κάποια μικρὴ μορφή ἀναψυχῆς δυσαρεστεῖ

ση τοῦ ἀγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ, «ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθ. 6, 9), εἶναι τὰ κεφάλια τοῦ ἰδίου πολυκέφαλου θηρίου, ὁμοίου μέ τὴ Λερναία Ὑδρα τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, τῆς ὁποίας, στή θέση κάποιου κομμένου κεφαλιοῦ τῆς ξεφύτρωνε ἄλλο, τό ἴδιο ἐπικίνδυνο μέ τό προηγούμενο. Γιά μᾶς, πατέρας καί καθοδηγητῆς τοῦ κακοῦ εἶναι ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος σχηματίζει διάφορους -ισμούς, ὡς ὀμάδες κρούσης κατὰ τῆς ἀγίας Ἐκκλη-

σίας τοῦ Χριστοῦ, στήν προσπάθειά του νά ματαιώσῃ τό σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἡ ἐκφυλιστικὴ μετάλλαξη τοῦ «ἄθεου» μαρξισμού σέ νεοπαγανιστικὴ θρησκευτικὴ πίστη φανερώνει περὶτρανα τὸν ἰσχυρισμό μας ὅτι ὁ νεοπαγανισμός εἶναι τό νέο «κεφάλι» τῆς σύγχρονης νοητῆς Λερναίας Ὑδρας, πού ἀκούει στό ὄνομα «Νέα Ἐποχὴ» καί πού φύτρωσε στή θέση τοῦ «κομμένου κεφαλιοῦ», τοῦ μαρξισμού!

τόν Ίεχωβά. Στή συνέχεια στήν ἴδια «**Σκοπιά**» (15-4-08, σελ. 29), διαβάζουμε:

«Σε ποια “γενιά” αναφερόταν ο Ιησούς στα λόγια του που είναι καταγεγραμμένα στο εδάφιο Ματθαίος 24. 39; Ο Ιησούς χρησιμοποιούσε συχνά τη λέξη “γενιά” με αρνητική έννοια όταν απευθυνόταν σε πολλούς ανθρώπους ή μιλούσε σχετικά με αυτούς. Αλλά δεν έκανε κάτι τέτοιο στην περίπτωση που απευθυνόταν στους μαθητές του, οι οποίοι επρόκειτο σύντομα να χριστούν με άγιο πνεύμα. Εκείνοι θα βρίσκονταν στην καλύτερη θέση να βγάλουν τα συμπεράσματα που αναφέρονται στα εδάφια Ματθαίος 24. 32, 33. Άρα ο Ιησούς από ότι φαίνεται αναφερόταν στους χρισμένους ακολούθους του, τόσο σε σχέση με την εφαρμογή που είχαν τα λόγια του τον πρώτο αιώνα όσο και σε σχέση με τη σύγχρονη εφαρμογή».

Έπανερχεται, λοιπόν, ή «Σκοπιά» στο καυτό θέμα περί «γενιάς», μιά διδασκαλία πού, όπως έχει γραφεί παλαιότερα, δεν έχει κατορθώσει ο «πιστός και φρόνιμος δούλος», στά 120 περίπου χρόνια ιστορίας της εταιρίας, νά κρατήσει σταθερή άφοϋ ή «αλήθεια» αυτή αλλάζει συνεχώς και ή μία διδασκαλία διαδέχεται τήν άλλη, κάτι συχνό και σέ πολλά άλλα θέματα. Τώρα τονίζει ότι, αν και ο Ιησούς Χριστός αναφερόταν μέ αρνητική έννοια γιά τήν «γενιά», όμως απευθυνόμενος στους μαθητές Του, οί οποίοι επρόκειτο νά χριστούν μέ Άγιο Πνεύμα, έννοούσε ότι αυτοί είναι ή «γενιά», πού δέν θά παρέλθει, από τόν πρώτο αιώνα έως τή σύγχρονη εποχή. Παραπέμπει δέ στήν «**Σκοπιά**», 15-2-08, ώστε νά γίνει αποδεκτό από τούς όπαδούς δίχως καμία άπορία. Γράφει στή σελ. 24:

«Η περίοδος στην οποία ζει “αυτή η γενιά” φαίνεται πως αντιστοιχεί στην περίοδο την οποία καλύπτει το πρώτο όραμα του βιβλίου της (Αποκάλυψης 1. 10 - 3. 22).

Αυτό το χαρακτηριστικό της ημέρας του Κυρίου διαρκεί από το 1914 μέχρις ότου ο τελευταίος πιστός¹ χρισμένος πεθάνει και αναστηθεί».

Οί λέξεις «πιστός-χρισμένος» -πρόσφατη άναλαμπή του «άγωγου»- αναφέρονται γιά νά καλύψουν τίς αύξομειώσεις του «ύπολοίπου» καθώς και τό «άνοιγμα τής θύρας» γιά τήν οϋράνια βασιλεία. Μέ τόν τρόπο αυτό επιτυγχάνει ο «δούλος» νά ύπάρχουν πάντοτε «χρισμένοι». Τό έρώτημα όμως είναι ποιά είναι ή σχέση τών μαθητών του Ίησϋ Χριστοϋ και τών «χρισμένων» τής «Σκοπιάς»; Φυσικά καμία. Οί άπόστολοι κήρυξαν τό ευαγγέλιο του Ίησϋ Χριστοϋ σέ όλη τήν οικουμένη ιδρύοντας έκκλησίες στίς πόλεις από τίς όποιες διέρχονταν, τοποθετώντας πρεσβυτέρους τούς όποιους χειροτονούσαν (Β' Τιμοθέου Α' 6). Αυτή είναι ή «άποστολική διαδοχή» έως σήμερα, κάτι τό όποιον στερείται ή εταιρία «Σκοπιά»: άπλά δέν έχει ρίζες. Η «Σκοπιά»: έμφανίζεται στά τέλη του 19ου αιώνα, μιλάει γιά «χρισμένους» πιστούς αλλά δέν μάς λέει πότε και από ποιόν χρίσθηκαν; Η άπάντηση πού δίνει μέσω τών έντύπων της, ότι ό κάθε «χρισμένος» τό άντιλαμβάνεται μόνος του, γιάτί του τό ψιθυρίζει τό Άγιο Πνεύμα στό αυτί και διακηρύττει ο ίδιος τήν άγιότητά του, είναι εκτός άγίας Γραφής.

Γράφει ή «Σκοπιά» στό βιβλίο της «**Η Κιθάρα του Θεοϋ**» σελ. 224: «Ο άναγεννηθεϊς έγεννήθη ύπό του πνεύματος του Θεοϋ, του Αγίου Πνεύματος. Ο τοιοϋτος είναι επίσης κεχρισμένος. Η χρίσις ή τό χρίσμα αυτό λαμβάνεται...».

Επίσης στό βιβλίο «**ΦΩΣ**», τόμος Α', σελ. 100, γράφει: «Οϋδέν γραφικό κύρος ύπάρχει εις τό νά ειπωμεν ότι κάποιος μπορεί νά χάση τό χρίσμα και νά επιπέση εις τήν **μεγάλη ομάδα**».

1. Οί ύπογραμμίσεις, δικές μας (Σ. τ. Σ.).

Ὅστε ὁ κάθε «χρισμένος» αὐτοαγιοποιεῖται καὶ αὐτὴ τὴν ἀγιότητά του τὴν διακηρύττει. Φυσικά ἡ ἁγία Γραφή δὲν μιλά γιὰ αὐτοδικαίωση, ἐκτός ἀπὸ τὴν περίπτωση τοῦ πολὺ γνωστοῦ μας Φαρισαίου σάν παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴ.

«Σκοπιά», 15 -5-08, σελ. 26: «Ὁ Ιεχωβά προεῖπε ὅτι ὁ λαὸς του που βρισκόταν ἐξόριστος στη Βαβυλώνα θα ἀποκαθίστατο στην πατρίδα του... Για τους σύγχρονους υπηρέτες του στη γῆ Ἰεχωβά, διάνοιξε τὴν ὁδὸ τῆς Ἀγιότητος... ἡ ὁποία οδηγούσε μακριὰ ἀπὸ τὴν Βαβυλώνα τὴ Μεγάλη τὴν παγκόσμια αυτοκρατορία τῆς ψεύτικης θρησκείας. Τὸ 1919 ἐκεῖνος ἐλευθέρωσε τους χρισμένους ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ψεύτικης θρησκείας καὶ αὐτοὶ καθάρισαν προοδευτικὰ τὴ λατρεία τους ἀπὸ ὅλες τὶς ψεύτικες διδασκαλίες. Ὡς λάτρεις του Ἰεχωβά σήμερα ἀπολαμβάνουμε ἕνα καθαρὸ, γαλήνιο πνευματικὸ περιβάλλον στο ὁποῖο να λατρεύουμε τὸν Ἰεχωβά καὶ να ἔχουμε εἰρηνικὴ σχέση με τους συνανθρώπους μας. Τα μέλη του “μικροῦ ποιμνίου” των χρισμένων Χριστιανῶν καθὼς καὶ ἕνα ἀυξανόμενο “μεγάλου πλήθους” ἄλλων προβάτων ἔχουν ἐπιλέξει να περιπατοῦν σε μια ὁδὸ που εἶναι ἁγία καὶ προσκαλοῦν καὶ ἄλλους...».

Ὁ Ἰεχωβά τὸ 1919 ἰσχυρίζεται ἡ ἔταιρία, ἐλευθέρωσε τοὺς «χρισμένους» ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς ψεύτικης θρησκείας οἱ ὁποῖοι σιγά-σιγά ἐξαγνίσθηκαν ἀπὸ τὶς ψευδεῖς διδασκαλίες. Συνεπῶς οἱ διδασκαλίες τοῦ Ρῶσσελ ἦταν ψευδεῖς· αὐτὲς ὅμως καὶ τὶς πίστευαν καὶ τὶς κήρυτταν οἱ διάδοχοί του, ὅπως π. χ. τὸ θέμα τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖο ὄχι μόνον τιμοῦσαν, ἀλλὰ καὶ κοσμοῦσε τὸ ἐξώφυλλο τῆς «Σκοπιᾶς» ἕως καὶ τὸ 1927 κ. ἄ. Ἐπίσης, ὅπως ἔχει γραφεῖ καὶ ἄλλες φορές, οἱ ψευδεῖς καὶ «Βαβυλωνιακὲς διδασκαλίες» ἐπανέρχονται ὡς ἀλήθειες ἀπὸ τὸν Ἰεχωβά καὶ πάλι ἀργότερα γίνονται ψευδεῖς...

Συνεχίζει ἡ ἔταιρία νὰ καλεῖ στὴν ὁδὸ

τῆς ἀγιότητος στὴν ὁποία βαδίζει τὸ «μικρὸ ποιμνιο», οἱ «χρισμένοι», μαζί με τὸν «πολὺ ὄχλο» καὶ προσκαλεῖ κάθε ἕνα νὰ ἀκολουθήσει τὴν ἁγία ὁδὸ. Ὅμως γιὰ τὸ πόσον ἡ ὁδὸς εἶναι ἁγία, ὅταν ἔχει γιὰ ὁδηγούς τῆς τοὺς «χρισμένους», χρήζει ἀναλύσεως. Μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν «ἄνοιξε ἡ θύρα» γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκτοτε εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται πιστοὶ καὶ ἄπιστοι «χρισμένοι». Τὴν ὁμολογία τῆς ἡ ἔταιρία γιὰ τὴν ἀπιστία ὀρισμένων «χρισμένων» τὴν κηρύττει τώρα, γιὰ τὴν ἐξυπηρετεῖ. Ὅπως ὅμως διαβάσαμε στὸ βιβλίο τῆς, «ΦΩΣ», ἰσχυρίζοταν τότε ὅτι δὲν ὑπάρχει **γραφικὸ κύρος**, στὸ νὰ χάσει κάποιος τὸ χρίσμα καὶ νὰ πέσει στὸ μεγάλο πλήθος. Φαίνεται, ὅτι ἡ ὁργάνωση αὐτὴ δὲν ἔχει καθόλου αἰδῶ.

«Σκοπιά», 15-6-08, σελ. 21: «Να φυλάγεστε ἀπὸ τὸ **ανεξάρτητο Πνεῦμα**. Καθὼς ἀποδεχόμαστε τὴν ἐξουσία τοῦ Ἰεχωβά, χρειάζεται να φυλαγόμαστε ἀπὸ τὸ ανεξάρτητο πνεῦμα. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰεχωβά περιλαμβάνει τὸ να ανταποκρινόμαστε στις συμβουλές του που βασιζονται στο Λόγο του. Για παράδειγμα ἡ τάξη του πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου μας δίνει τὴ νοθεσία να “μένουμε ἀγρυπνοὶ καὶ να διατηροῦμε τὴ διανοητικὴ μας διαύγεια”. Ἡ πνευματικὴ τροφή ἀπὸ τὴν τάξη του πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου διανέμεται στις τοπικὲς ἐκκλησίες ἀπὸ τους διορισμένους πρεσβυτέρους».

Τὰ θέματα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ κείμενο εἶναι μεγάλα. Κατ’ ἀρχὴν, ἔχομε ἀποδοχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ «πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου» με τὴν προϋπόθεση ὅτι μένομε ἀγρυπνοὶ στίς νοθεσίες του, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἰεχωβά. Ἐδῶ, ἐφαρμόζεται τὸ «ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ δούλου, ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ Ἰεχωβά» Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος γιὰ τὴν διατήρηση τῆς διανοητικῆς διαύγειας τῶν ὁπαδῶν. Ποιὰ εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ διανοητικὴ διαύγεια; Ὑπάρχει, ὅταν στόχος

του «πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου» εἶναι ἡ ἐξάλειψη κάθε σκέψης ἀντίθετης πρὸς τὴν διδασκαλίαν του; Ὅταν ἡ «Σκοπιὰ» ἔχει μεριμνήσει μεθοδικά γιὰ τὴν ἀνυπαρξία ἐλεύθερης σκέψης καὶ κρίσης; Πῶς ζητάει διαύγεια;

Στὸ βιβλίον τῆς «**Ἀποκάλυψη...**» σελ. 51 γράφει: «Ὅταν οἱ πρεσβύτεροι ἔχουν ἐξετάσει πλήρως κάποιο ζήτημα, δὲν εἶναι δουλειὰ ἀτόμων νὰ ψάχνουν τὰ **γιατί** καὶ τὰ **διότι** τῆς ἐνέργειας πού ἔγινε. Θὰ πρέπει ὅλοι **ταπεινά νὰ δεχθῶν** τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χειρίστηκαν τὰ ζητήματα οἱ πρεσβύτεροι καὶ νὰ συνεχίσουν νὰ ὑποστηρίζουν αὐτὰ τὰ ἀστέρια τῆς ἐκκλησίας». Ὅσο γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφή, εἶναι γνωστὸ πλεον τὸ πόσο ἀκατάλληλη εἶναι, γιατί οὔτε πνευματικότητα προσφέρει οὔτε τρέφει κανέναν· μόνο οἱ ἐκδοτικὲς δραστηριότητες τῆς ἐταιρίας ὠφελοῦνται.

Σελ. 28. Ερωτήσεις ἀπὸ Ἀναγνώστες: «Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δήλωσε ὅτι “ὅλος ὁ Ἰσραὴλ θα σωθεῖ” (Ρωμ. 11. 26). Μήπως ἐννοοῦσε ὅτι κάποια στιγμή ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι θα μεταστρέφονταν στὴ Χριστιανοσύνη;».

«Ὁχι, δὲν ἐννοοῦσε αὐτὸ ὁ Παῦλος. Ὡς ἔθνος οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ ἀπέρριψαν τὸν Ἰησοῦ ὡς τὸν Μεσσία. Συνεπῶς ὅταν ὁ Παῦλος ἔγραψε ὅτι “ὅλος ὁ Ἰσραὴλ θα σωθεῖ” δὲν προέβλεπε κάποια μαζικὴ μεταστροφή των Ἰουδαίων στὴ Χριστιανοσύνη. Ἀντὶ γιὰ αὐτὸ ἐννοοῦσε ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ νὰ διευθετήσῃ ὥστε 144.000 πνευματικοὶ Ἰσραηλίτες νὰ κυβερνήσουν μαζί με τὸν Γιό Του, τὸν Ἰησοῦ Χριστό στον οὐρανό, ἐπρόκειτο νὰ εκπληρωθεῖ. Στον ὀρισμένο καιρὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ πλήρης ἀριθμὸς τους -ὅλος ὁ Ἰσραὴλ- θα βρισκόταν σε σωσμένη κατάσταση...».

Τὸ ἐδάφιο Ρωμ. ΙΑ' 26 ἀναφέρεται στοὺς 144.000, αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμα τῆς ἐταιρίας πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς, στὴν προσπάθεια ἐπιβολῆς τοῦ κύρους των 144.000, ἐδραιώνοντας τὴν θέση ἐξουσίας τους. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνο 144.000

«πνευματικοὶ Ἰσραηλίτες»· αὐτὴ εἶναι ἡ συνεχὴς καὶ μόνιμη διδασχὴ. Δὲν τὴν ἀπασχολεῖ τὸ μήνυμα τῆς ἁγίας Γραφῆς. Μὲ τὴν γνωστὴ τακτικὴ τῆς, ἀπομονώνει ἕνα ἐδάφιο καὶ τὸ ἀναλύει ὅπως ἐκείνη θέλει. Ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς καθιερώσεως τῆς ἐσωτερικῆς «Σκοπιᾶς» εἶναι ὁ βομβαρδισμὸς τῆς διάνοιας των «προβάτων», σὲ ὅλο το «μεγαλεῖο» του τώρα πιά. Ὁ ὀπαδὸς γνωρίζει τὴν μέθοδο «μελέτης» τῆς ἁγίας Γραφῆς· ὅτι ἐδάφια δίνει ὁ «δοῦλος» καὶ μόνον αὐτὰ, οὔτε τὰ προηγούμενα οὔτε τὰ ἐπόμενα, ὥστε, νὰ ἐννοήσῃ τὸ «πνευματικὸ» στοιχεῖο τοῦ θέματος. Αὐτὸ ἔχει δεχθεῖ ἀπὸ τὸν «πιστὸ οἰκονόμο», αὐτὸ καὶ ἀκολουθεῖ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅμως δὲν ἀπευθύνεται στοὺς Ρωμαίους καὶ γενικά σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν σωτηρία μόνον 144.000 ἀνθρώπων, ἀλλὰ νοθετεῖ τοὺς χριστιανούς ἐξ ἐθνῶν νὰ μὴν ὑπερηφανεύονται γιὰ τὸ ὅτι εἶναι Χριστιανοί, ἐναντὶ των Ἰουδαίων. Κεφ. 11, ἐδάφιο 13: «πρὸς ἐσᾶς τὰ ἔθνη λέγω... 17, ἀλλ' ἐάν τινες των κλάδων ἀπεκόπησαν σὺ δὲ ἀγριελαία οὔσα ἐκεντρίσθης μεταξύ αὐτῶν καὶ ἔγινες συγκοινωνός τῆς ρίζης καὶ τῆς παχύτητος τῆς ἐλαίας... 18, μὴ καυχᾶσαι.. Μὴ ὑψηλοφρόνῃς ἀλλὰ φοβοῦ. Διότι ἐάν ὁ Θεὸς δὲν ἐφείσθη τοὺς φυσικοὺς κλάδους, πρόσεχε μήπως δὲν φεισθῇ μηδέ σέ... 25, διότι δὲν θέλω νὰ ἀγνοῆτε ἀδελφοί το μυστήριον τοῦτο, διὰ νὰ μὴν ὑψηλοφρονῆτε ὅτι ἡ τύφλωσις κατὰ μέρος ἔγινεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ἕως οὗ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα των ἐθνῶν καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ θέλει σωθῆ.. .». Ἡ ἐταιρία ὅμως παίρνει τὴν θέση τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποφασίζει ποιὸς θὰ σωθεῖ καὶ ποιὸς ὄχι, ἐνῶ δὲν γνωρίζει ὁ «δοῦλος» τὸ δικὸν του «σῶμα» καὶ ἄλλοι ἀποδεικνύονται ἄπιστοι καὶ ἄλλοι πιστοί, ἐνῶ δὲν ἔχει τὴν δύναμη νὰ διευθετήσῃ τὰ τοῦ οἴκου του, νὰ κατευθύνῃ τὴν ὀμάδα του, ὅμως ἐπιδιώκει νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον. Ἐχει ἐπιβάλλῃ τὴν «θεοκρατικὴ» κυβέρνησις -τό

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΑΗΝΤΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Τό «Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων France 24» καί ή ἐφημερίδα «Ἡ Καθημερινή» ἐδημοσίευσαν τήν ἀκόλουθη εἶδηση:

«Τήν προσαγωγή σέ δίκη γιά “ὀργανωμένη ἀπάτη” μελῶν καί κέντρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαηεντολογίας ζήτησε χθές Γάλλος δικαστής. Ἄν καί ἀναγνωρισμένη θρησκεία στίς ΗΠΑ ὅπου καί ἰδρύθηκε ἀπό 20ετίας, ή σαηεντολογία θεωρεῖται αἴρεση στή Γαλλία καί ἄλλες εὐρωπαϊκές χῶρες καί κατηγορεῖται συχνά ὅτι ἐκμεταλλεύεται οἰκονομικά τούς πιστούς της. Ἡ τελευταία ἀγωγή γίνεται στή βάση καταγγελίας, τήν ὁποία κατέθεσε τό 1998 μία γυναίκα, ή ὁποία ἰσχυρίστηκε ὅτι προσηλυτίστηκε στή σαηεντολογία ἀπό μία ομάδα ἀτόμων, πού συνάντησε στό μετρό. Μέσα στούς ἐπόμενους λίγους μῆνες ἐκλήθη νά καταβάλει τό ποσό τῶν 21.000 € γιά νά προμηθευτεῖ “ύλικό ἐξαγνισμοῦ” καί βιβλίων» (Ἡ Καθημερινή, 9.9.2008).

Νά σημειωθεῖ ὅτι τό Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων ἀναφέρει ὅτι στή δίκη ἐναντίον τῆς Σαηεντολογίας, ἐνάγουσα εἶναι καί ή «Γαλλική Ἐπαγγελματική Ἐνωση τῶν Φαρμακοποιῶν».

Τά γεγονότα αὐτά ἐπιβεβαιώνουν καί τήν ἀμετάκλητη ἐτυμηγορία τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Ὑπενθυμίζου-

με ὅτι τό Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν τό 1996 καί τό Ἐφετεῖο τό 1997, διέλυσαν τό τότε σωματεῖο τῆς Σαηεντολογίας, ὑπό τόν τίτλο «Κέντρο Ἐφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδος», θεωρώντας το ὡς «μιά ὀργάνωση μέ ὀλοκληρωτικές δομές καί τάσεις, πού στήν οὐσία περιφρονεῖ τόν ἄνθρωπο»¹.

ΜΕΘΟΔΟΣ GESTALT (ΓΚΕΣΤΑΛΤ)

Ἐπειδή ή μέθοδος Gestalt χρησιμοποιεῖται ἀπό ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» θεωροῦμε σκόπιμο νά πληροφορήσουμε τούς ἀναγνώστες μας γιά τά κύρια χαρακτηριστικά της.

Ἡ «ψυχολογία Gestalt».

Δημιουργήθηκε στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰώνα μέ βάση τίς παρατηρήσεις τοῦ Αὐστριακοῦ φιλοσόφου Christian Freiherr von Ehrenfels ὡς μιά νέα ψυχολογική κατεύθυνση. Ὅμως συνδημιουργοί καί κύριοι ἐκφραστές της θεωροῦνται ὁ Γερμανός φιλόσοφος καί ψυχολόγος Carl Stumpf καί οἱ τρεῖς φοιτητές του: Max Wertheimer, Wolfgang Kohler καί Kurt Koffka. Στήν ομάδα αὐτή μπορεῖ νά συγκαταλεχθεῖ καί ὁ Γερμανός ψυχολόγος Kurt Lewin. Ἡ μέθοδος ἐπηρέασε ἀρχικά τόν

1. <http://www.ecclesia.gr/greeknews/default.asp?id=3736>

μεγάλο ὄνειρο τῆς ἐταιρίας, τήν πολιτικο-οικονομική ἐξουσία- καί ἐφ' ὅσον κάθε τί πού κηρύττει προέρχεται ἀπό τόν Ἰεχωβά, οἱ ὁπαδοί ὑπακούουν τυφλά. Ἄς προσέξουν οἱ ἀδελφοί μας, οἱ εὐρισκόμενοι ὑπό τόν ἔλεγχο τῆς «Σκοπιᾶς», τί μᾶς διδάσκει ή ἀγία Γραφή στό Ἰωάννου Γ' 13-19, «Διό-

τι τόσον ἠγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ, διά νά μήν ἀπολεσθεῖ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλά νά ἔχη ζωήν αἰώνιον...».

Πᾶς, κάθε ἕνας ἀπό ἐμᾶς καλεῖται στήν σωτηρία, διά τῆς πίστεως, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καί ὄχι μόνον 144.000.

γερμανικό χώρο, αλλά αργότερα διαδόθηκε και στον διεθνή. Η Σχολή αυτή -και η θεωρία της- είναι γνωστή με το όνομα Gestalt και **διεύρυνε τό αντικείμενό της και πέρα από την αντίληψη.**

Η «θεραπεία Gestalt».

Όπως υποστηρίζουν οι θιασώτες της, ή μεθοδολογία αυτή είναι μία διαδικασία ψυχο-κοινωνικο-σωματικής «θεραπείας», βασιζόμενη στην ψυχολογία του βάθους, στην οποία ενσωματώνονται φιλοσοφικές, φαινομενολογικές, ψυχολογικές και ψυχαναλυτικές προσεγγίσεις, με την πρόθεση της διαλογικής και **όλισθικής** αποθεραπείας. Η «θεραπεία Gestalt», δηλαδή, προσανατολίζεται στο διάλογο, στην απεικονιστική δημιουργικότητα και στο σώμα. Υποκατηγορίες της είναι ή «ένταξιακή θεραπεία», ή «αναλυτική θεραπεία Gestalt», ή «συμβουλευτική Gestalt», ενώ συγγενικοί όροι και διαδικασίες είναι ή «Ούμανιστική Ψυχοθεραπεία», τό **ψυχοδράμα** και άλλα.

Κατά τους οπαδούς της, ή μεθοδολογία Gestalt εντάσσεται στις «**ούμανιστικές** θεραπευτικές διαδικασίες». Δημιουργήθηκε στην δεκαετία του '40 από την ψυχολόγο Laura Perls, τον ψυχίατρο Fritz Perls και τον κοινωνικό φιλόσοφο Paul Goodman ως όριοθέτηση της **ψυχανάλυσης του Freud**. Βασίζεται σε επιδράσεις της «**Ψυχολογίας του Βάθους**», της «**Υπαρξιακής φιλοσοφίας**», της «**Ψυχολογίας Gestalt**», του **Ψυχοδράματος**, του **διαλογισμού**² Ζέν κ. ά.

Στις αρχές του '50, ή «θεραπεία Gestalt» έγινε πιο γνωστή στις Η. Π. Α. λόγω των πρώτων δημοσιεύσεων και την ίδρυση σχετικών ινστιτούτων. Αργότερα ξεχώρισαν δύο διαφορετικές σχολές: «τό στυλ της δυτικής ακτής», του Fritz Perls

στην Καλιφόρνια για άτομα ύγιη, που μπορούν να δεχτούν πιέσεις και ή έκδοχή της ψυχολογίας Gestalt της ανατολικής ακτής των Η. Π. Α., της Laura Perls και του Paul Goodman για την «θεραπεία» ψυχικών παθήσεων.

Στόχοι της ψυχοθεραπευτικής Gestalt είναι:

1. ή **ανάπτυξη της προσωπικότητας, ή εμπειρία του έαυτού,**
2. ή αύξηση της έτοιμότητας για ευθύνες στην προσωπική ζωή,
3. ή αποκατάσταση της αυτορρύθμισης,
4. ή **αυτοπραγμάτωση** του οργανισμού,
5. ή **αύξηση της συνειδητότητας,**
6. ή διάλυση των εμποδίων που **παρενοχλούν την αντίληψη, τή βιωματικότητα και δραστηριότητα,**
7. ή **απελευθέρωση** των ατομικών αποθεμάτων **ένεργειας,**
8. ή **υποστήριξη** των λειτουργιών του σώματος,
9. ή **ανακάλυψη και επανένταξη** των τομέων της προσωπικότητας που **έχουν αποσχισθεί, χαθεί ή καταπιεστεί,**
10. ή υποστήριξη της **επικοινωνιακής ικανότητας, της ικανότητας για συναντήσεις και ανθρώπινες σχέσεις,**
11. ή αύξηση της δημιουργικότητας.

Η «θεραπεία Gestalt» προσφέρεται σαν «θεραπεία» του ατόμου, του ζευγαριού, της οικογένειας και της ομάδας. Οί επίκαιρες εμπειρίες και τά επίκαιρα συναισθήματα του πελάτη προέχουν, υπάρχει δηλαδή μία επικέντρωση στο «**εδώ και τώρα**». Επίσης, στην διαδικασία αυτή υπάρχει μία συγκέντρωση του ενδιαφέροντος στην αντίληψη του σώματος. Έτσι πιστεύεται ότι δείχνονται στον πελάτη οί αντιφάσεις μεταξύ της σωματικής του

2. http://www.actionnemesi.com/v2/index.php?option=com_content&task=view&id=1036&Itemid=53

συμπεριφορᾶς καί τῆς γλωσσικῆς του συμπεριφορᾶς.

Οἱ θεραπευτές Gestalt προτείνουν κάποιες μεθόδους παιγνιδιῶν καί δημιουργικότητας παρμένες κι ἀπό ἄλλες κατευθύνσεις «θεραπείας», γιά νά μπορεῖ ὁ πελάτης νά συνειδητοποιεῖ τόν ἑαυτό του, ἐκφράζοντας τά συναισθήματα, τίς ρῆξεις καί τά βιώματά του. Μία προτεινόμενη τεχνική εἶναι γιά παράδειγμα ὁ διάλογος μέ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητας πού ἔχουν ἀπορριφθεῖ ἢ ὁ διάλογος μέ ἄτομα πού φαντάζεται ὁ ἀσθενής, τά ὁποῖα τοποθετοῦνται στό «ἄδειο κάθισμα». Ἄλλες τεχνικές εἶναι τό **παίξιμο** κάποιων **ρόλων**, ἡ ταύτιση μέ ὄνειρικές μορφές καί ἀντικείμενα, οἱ **καθοδηγούμενες φαντασιώσεις**, ἡ ὑπερβολή, ἡ ἀντιπαράσταση, οἱ γλωσσικές μεταβολές. Μποροῦν νά γίνονται καί συμπεριφοριστικά πειράματα, στά ὁποῖα ὁ πελάτης μπορεῖ νά γνωρίσει τόν ἑαυτό του ἐκ νέου. Στήν «θεραπεία Gestalt» μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν καί ποικίλα μέσα ἐπικοινωνίας ὅπως χρώματα, ἦχοι, κολλάζ, μάσκες, κοῦκλες, κίνηση, μουσική, ποίηση. Ὑποστηρίζεται ἀκόμη ὅτι ἡ «θεραπεία Gestalt» ἔχει καθῆκον νά ἀποδεχτεῖ τόν πελάτη ὡς ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα καί νά βρεῖ τήν ἰσορροπία μεταξύ τῆς συναισθηματικῆς ὑποστήριξης καί τῆς ἀντιπαράθεσης καί φόρτισης.

Ἡ θεωρία ἔχει ψυχολογική βάση στή μέθοδο Gestalt. Σῶμα, ψυχή καί πνεῦμα ἀντιμετωπίζονται ὡς ὀλότητα. Ψυχική υγεία στή θεωρία τῆς μεθόδου Gestalt εἶναι ἡ ἰκανότητα τῆς δημιουργικῆς προσαρμογῆς καί ἡ διά βίου αὔξηση καί ὠρίμανση στή ζωντανή ἐπαφή μέ τό περιβάλλον. Οἱ ψυχικές ἐνοχλήσεις θεωροῦνται ὅτι ἔχουν τήν αἰτία τους στήν παρεμπόδιση τῆς αὔξησης καί ὠρίμανσης καί στήν ἀποφυγή τῆς ἐπικοινωνίας

τοῦ ἰδίου τοῦ ἀτόμου μέ τό περιβάλλον του. Ἡ ψυχική υγεία ἐπιτυγχάνεται ὅταν οἱ μή ἐπιθυμητές ιδιότητες γίνονται ἀντιληπτές, **βιώνονται ἔντονα** στήν «θεραπεία» καί τελικά γίνονται ἀποδεκτές.

Ὑποστηρίζεται, ἀκόμη, ὅτι οἱ στόχοι καί ἡ μέθοδος τῆς «θεραπείας Gestalt» δέν ἀντιτίθενται στίς ἀνθρωπιστικές ἀξίες καί ὅτι κεντρικός σκοπός τῆς εἶναι ἡ αὔξηση τῆς ὑπευθυνότητας τοῦ ἀτόμου γιά τήν ζωή του τήν ἴδια καί ἡ αὔξηση τῆς αὐτονομίας του. Ὑποστηρίζεται, τέλος, ὅτι ἡ «θεραπεία Gestalt» εἶναι θετική γιάτί σέ ἀντίθεση μέ τήν ψυχανάλυση, ἔχει καί μία κριτική ἀποψη ἀπέναντι στήν κοινωνία, εἶναι ἠθικά ὑποστηρίξιμη, ἔχει ἕνα εὐρύ πεδίο ἐφαρμογῆς καί κατέχει ὀργανωμένους κύκλους σπουδῶν.

Εἶναι ἐμφανές ἀπό τά ἀνωτέρω ὅτι ἡ μέθοδος Gestalt στοχεύει **στόν ὅλο** ἄνθρωπο. **Σῶμα, ψυχή καί πνεῦμα**, -σύμφωνα μέ τήν περί ἀνθρώπου ἀντίληψη τῆς μεθόδου-, ἀντιμετωπίζονται ὡς **ὀλότητα** καί ἐπιχειρεῖται νά δοθοῦν λύσεις ὑπαρξιακῆς τάξης σέ ὅλα τα ἐπίπεδα –κάτι συνηθισμένο στίς θρησκευτικές ἀλλά δέν γνωρίζουμε κατά πόσον αὐτό εἶναι ἐφικτό στίς διάφορες τάσεις τῆς Ψυχολογίας. Ἔχουμε, λοιπόν, μία ἀκόμη προσέγγιση, πού ἐμφανίζεται μέ τόν μανδύα τῆς ψυχολογίας, μέ πρακτικές διαλογισμοῦ καί καθοδηγούμενης φαντασίας καί μέ ἀναφορά σέ «ἀνθρωπιστικές ἀξίες», πού ὅμως δέν καθορίζει μέ ποιά ὑπαρξιακή βάση ὀρίζονται οἱ ἀξίες αὐτές.

ΚΟΜΙΚΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ

Τήν διείσδυση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων τῆς στή ζωῆ τῶν παιδιῶν μας, ἀποδεικνύει γιά μία ἀκόμη φορά σχόλιο, μέ τίτλο: «**Ἱστορίες**

από την Ίνδια», πού δημοσιεύθηκε στο «παιδικό» περιοδικό «Κόμιξ»³.

Γράφει τό σχετικό σχόλιο: «Τα κόμικς συχνά αναζητούν έμπνευση στις σελίδες της **μυθολογίας**⁴. Έτσι, ακολουθώντας αυτή την συνταγή, η νέα σειρά με τον τίτλο *India Authentic*, που κυκλοφορεί από την *Virgin Comics*, φέρνει στον κόσμο της Ένατης Τέχνης το πάνθεον της ινδικής μυθολογίας. Το πρώτο τεύχος είναι αφιερωμένο στον Γκανέσα, τον **ελεφαντόμορφο θεό** της **υλικής ευημερίας**, τον οποίο οι φίλοι του Κόμιξ συνάντησαν στην ιστορία «Ο θησαυρός των Δέκα **Αβατάρ**» του Ντον Ρόσα, που δημοσιεύτηκε στο Κόμιξ #95, ενώ θα ακολουθήσουν και άλλα τεύχη με αυτοτελείς ιστορίες που θα παρουσιάζουν και τις υπόλοιπες **αρχαίες ινδικές θεότητες**. Ο συγγραφέας **Ντήπακ Τσόπρα**, που **διευθύνει την σειρά**, δηλώνει ότι ο σκοπός του είναι να παρουσιάζει σε κάθε τεύχος τους **επίκαιρους συμβολισμούς** κάθε μυθικής μορφής, και να μοιραστεί με αναγνώστες απ' όλα τα μέρη του κόσμου μύθους που ξεπερνούν τα εθνικά σύνορα».

Είναι ιδιαίτερα ένδιαφέρον ότι τό «διεθνές κατεστημένο τής παιδικής ψυχαγωγίας» χρησιμοποιεί σήμερα και τους διάσημους ανά την ύψηλιο γκουρού –έναντων όποιων τυγχάνει και ό «έκλεκτός τών στάρ» Ντήπακ Τσόπρα - προκειμένου νά προσδώσει στά έργα του... «άληθοφάνεια». Αυτό, έξ άλλου, δέν δήλωνε και ή J. K. Rowling στους Times, όταν όμολογοῦσε ότι «αναγκάστηκε νά μελετήσει τόν άποκρυφισμό για λόγους συγγραφικούς» και ακόμη ότι, τό 1/3 τών περιεχομένων τών βιβλίων «Χάρι Πότερ» περιλαμβάνουν **πραγματικές άποκρυφιστικές πρακτικές**;

3. Περιοδικό «Κόμιξ», έκδ. ΝΕΑ ΑΚΤΙΝΑ Α. Ε., τ. 230, Αύγουστος 2007, σελ. 9.

4. Σημ. Σύντ.: Οι ύπογραμμίσεις, δικές μας.

ΤWILIGHT ZONE. Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ

Στό προηγούμενο τεύχος του «Διαλόγου» αναφερθήκαμε στην έπιρροή πού άσκούν στή νεολαία μας τά «ειδικά» περιοδικά πού προβάλλουν τό σατανισμό μέσω τής «μουσικής» rock και metal και όχι μόνο. Σās παρουσιάζουμε παρακάτω κάποιες «άνακοινώσεις» πρός τούς αναγνώστες του, ενός άλλου περιοδικού του ίδιου χώρου (*Metal Hammer*, Νοέμ. 2005, τ. 251, «Twilight Zone»).

«Σάλο έχει προκαλέσει στη γαλλική κοινή γνώμη η διπλή αυτοκτονία δύο 14χρονων κοριτσιών ονόματι *Marion* και *Virginie*, οι οποίες έπεσαν υπό το 17ο όροφο ενός κτιρίου στο Παρίσι. Στην τσέπη μίας από τις κοπέλες βρέθηκε ένα σημείωμα που έγραφε “η ζωή δεν αξίζει τον κόπο”, αλλά το χειρότερο ήταν το ότι στο *web log* που κρατούσε η μία, υπήρχαν συνεχώς αναφορές νεκροφιλικού περιεχομένου αλλά κυρίως στίχοι από τραγούδια των συμπατριωτών τους *Anorexia Nervosa* που -και καλά- παροτρύνουν στην αυτοκτονία. Αυτό έχει κάνει τις αρχές ν' αρχίσουν ν' ανησυχούν για την εξάπλωση της *black metal* και *goth* κουλτούρας ανάμεσα στους νέους, ενώ έχουν αρχίσει να στοχεύουν και την ίδια τη μπάντα! Παρ' όλα αυτά, η κατάσταση παραμένει ακόμα σε χαμηλούς τόνους, δίχως να έχει αρχίσει κάποιο σοβαρό κυνήγι μαγισσών. Γάλλοι είναι άλλωστε...».

Και δύο ακόμη «ειδήσεις», πού προσδιορίζουν τό ύφος τών σχετικών περιοδικών.

«Στη *Louisiana* πάλι, όπου ο *frontman*⁵ των *Eyehategod*⁶, *Michael Williams*, συνελή-

5. Ο τραγουδιστής τής μπάντας. Συνήθως και άρχηγός του συγκροτήματος (Σ.τ.Ε.).

6. Τό όνομα του συγκροτήματος παραπέμπει ήχητικά στή φράση «Μισώ τόν Θεό» (*I Hate God*) (Σ.τ.Ε.).

φθη στο Kenner για κατοχή ναρκωτικών, δίχως όμως να έχει αναφερθεί το είδος και η ποσότητα. Ο Michael ήταν ήδη υπό επιτήρηση, ενώ και η περιοχή όπου συνελήφθη είναι μία μικρή κλειστή κοινότητα, με συνέπεια, όπως αναφέρει ο κιθαρίστας Jimmy Bower, η εγγύηση να φτάσει μέχρι και στα 15.000 - 20.000 δολάρια τα οποία είναι δύσκολο γι' αυτούς να μαζευτούν, οπότε η μπάντα ετοιμάζει κάποιες έκτακτες κυκλοφορίες με σκοπό τη συγκέντρωση χρημάτων».

Καί ή δευτέρα...

«Τρία χρόνια στη στενή θα περάσει ο 19χρονος Αυστραλός Novac Majstorovic ο οποίος πέρυσι, ως πιστός fan των Burzum, θεώρησε σωστό για την "καριέρα" του να κάψει έναν καθεδρικό ναό του προπερασμένου αιώνα στη Victoria. Εννοείται πως, όπως και το είδωλό του, ομολόγησε την πράξη του με μόνη διαφορά μία δήλωση μετάνοιας. Καλές "διακοπές" μικρέ!».

Σχολιάζοντας τις παραπάνω «ειδήσεις» και αναφερόμενος στην αυτοκτονία των κοριτσιών, διαπιστώνουμε ότι ο σχολιαστής δεν βλέπει τίποτε άλλο παρά τον κίνδυνο υπαιτιότητας, πού πιθανώς διατρέχει τό «μουσικό» συγκρότημα, ό δέ καταλογισμός ευθυνών βαπτίζεται: «κυνήγι μαγισσών», ένας πολύ προσφιλής όρος, πού οί κύκλοι τής «Νέας Έποχής του Υδροχόου» συχνά χρησιμοποιούν για νά έξουδετερώσουν τήν εις βάρος τους κριτική και όσους θεωρούν ότι στέκουν εμπόδιο στά σχέδιά τους. Άς μή ξεχνοῦμε ότι τόν ίδιο όρο, ως τίτλο, είχε χρησιμοποιήσει πρό 15ετίας και τό γνωστό ένθετο, μεγάλου δημοσιογραφικού συγκροτήματος, προσπαθώντας νά πλήξει μέ τό δηλητήριο του τό πρόσωπο και τό έργο του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου.

Στή δευτέρα «είδηση» χρειάζεται νά σταθοῦμε στην αναφορά από τό έλληνι-

κό περιοδικό, των «ήρωικῶν» κατορθωμάτων των μελών των συγκροτημάτων, σχετικά μέ τις παραισθησιογόνες ουσίες και στην έμμεση προβολή τους μέσω του παραδείγματος των «ειδώλων» τής σχετικής «μουσικής»: μία σαφή προτροπή προς τους νεαρούς αναγνώστες νά τους μιμηθούν.

Η πράξη τής κατοχής και χρήσης, κατά τόν συντάκτη του άρθρου, δεν βαρύνει ιδιαίτερα, αλλά βαρύνει τό γεγονός ότι δεν δηλώθηκε από τις αρχές «τό είδος και ή ποσότητα» τής ουσίας. Τονίζεται ακόμη, ότι ή σύλληψη του Williams πραγματοποιήθηκε σε «μία μικρή κλειστή κοινότητα», προφανώς στοχεύοντας στην «έλλειψη κατανόησης» όσων καταδίκασαν τόν «μουσικό».

Σέ ό,τι άφορᾷ τήν τρίτη «είδηση» κι έδῶ άμβλύνεται ή πράξη. Δεν είναι ίσως πρόβλημα τό κάψιμο του ναού, αλλά τό ότι ήταν «καθεδρικός... του προπερασμένου αιώνα» και ότι ό άθλιος έμπροσθής δεν άντεξε και ζήτησε συγγνώμη, κάτι πού δεν θά έκαναν προφανώς οί Burzum!

«Καλές "διακοπές"», λοιπόν, κατά τόν συντάκτη... Μήπως όμως θά έπρεπε τό Κράτος νά άπευθύνει τήν «ευχή» αυτή προς όσους συντάσσουν, δημοσιεύουν και εκδίδουν τέτοια καταστροφικά έντυπα, εν πολλοίς υπεύθυνα για τήν καταστροφή των νέων και τήν καταβαράθρωση τής κοινωνίας μας;

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Τοιχοκολλήθηκε σε Γυμνάσιο των Αθηνών και πιθανώς και σε άλλα σχολεία άφίσα μέ τό παρακάτω κείμενο:

«Σε μια εποχή αδιάκοπης σύγκρουσης των ανθρώπων σε όλα τα επίπεδα, όπου **οι μεγάλοι πνευματικοί καθοδηγητές**⁷ σπανίζουν και η αληθινή πνευματική ζωή

7. Οί ύπογραμμίσεις, δικές μας.

χλευάζεται ή αγνοείται, όπου οι ρίζες των παραδόσεών μας ωθούνται στον αφανισμό και **οι Αρχές της σοφίας** που ρίζωσαν και μεγαλούργησαν σ' αυτό το τόπο καταδικάζονται σε μαρασμό,

Ο ΚΥΚΛΟΣ,

ένα ομαδικό σύστημα μελέτης και εφαρμογής των **μεγάλων φιλοσοφικών ρευμάτων της Ιστορίας μας**, επιχειρεί να κάνει πράξη μέσα στη καθημερινή μας ζωή τις αιώνιες επιταγές της **Αλήθειας**.

Ο ΚΥΚΛΟΣ,

σύνδεσμος φιλοσοφικός, κοινωνικός και ιστορικός επιχειρεί να δώσει απαντήσεις στα μεγάλα αιώνια ερωτήματα του ανθρώπου γύρω από το **νόημα της ύπαρξης**, της καθημερινής μας ζωής, τους **νόμους της δημιουργίας**, τη φύση του ανθρώπου και τη σχέση του με το σύμπαν και την κοινωνία που ζει.

Ο ΚΥΚΛΟΣ,

με μικρές ευέλικτες ομάδες, **μακριά από δογματισμούς και προλήψεις** εθνικές, θρησκευτικές ή πολιτικές, ερευνά μέσα από επάλληλους κύκλους μελέτης τις **προαιώνιες Αρχές της Σοφίας**.

Ο ΚΥΚΛΟΣ

αντλώντας διδάγματα από τα χρυσοφόρα κοιτάσματα της ανεξάντλητης Ελληνικής Φιλοσοφίας και τη **λαμπρή παράδοση των Νηπτικών μας Πατέρων**, επιχειρεί την πρακτική εφαρμογή τους στην καθημερινή μας ζωή συγκροτώντας ομάδες μελέτης κάθε τρεις μήνες».

Γιά τόν έξειδικευμένο έρευνητή τών φαινομένων του άποκρυφισμού καί τής παραθησκείας, τό παραπάνω κείμενο είναι άκρως άποκαλυπτικό. Άποτελεί κλασικό δείγμα κειμένου οργάνωσης, πού υπό τόν μανδύα τής φιλοσοφίας ή τής ψυχολογίας προσελκύει άκροατές έκ τών οποίων οί πλέον δεκτικοί θά έπανδρώσουν στή συνέχεια τίς τάξεις τής ομάδας.

Στό χώρο τής Έκκλησίας όλα τά παραπάνω ύποσχόμενα γιά διερεύνηση είναι λυμένα. Δέν υπάρχουν «μεγάλοι πνευματικοί καθοδηγητές» -μέ τήν έννοια πού τήν χρησιμοποιεί ή οργάνωση- στήν Έκκλησία, παρά ό Υίός καί Λόγος του Θεού, ό Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός καί οί Άγιοι, πού διακονούν τήν Έκκλησία έν ονόματί Του.

Η Έκκλησία φροντίζει γιά τή σωτηρία του ανθρώπου καί δέν άποτελεί «σύστημα μελέτης και εφαρμογής των μεγάλων φιλοσοφικών ρευμάτων» ούτε «επιχειρεί να κάνει πράξη» τήν όποις προέλευσης «φιλοσοφία», πού σέ τελική αναλύση δέν άποτελεί παρά αδύναμες ανθρώπινες προσπάθειες γιά τήν κατανόηση τής ζωής καί τής ύπαρξης.

Έντύπωση, τέλος, προκαλεί ή δήλωση τής οργάνωσης, ό τι μελετά «τις προαιώνιες Αρχές της Σοφίας» μακριά από «δογματισμούς και προλήψεις ..., θρησκευτικές». Άρα καί ή αναφορά στή «λαμπρή παράδοση των Νηπτικών μας Πατέρων», μπερδεύει άκόμη περισσότερο τόν καλοπροαίρετο αναζητητή, ό όποιος παγιδεύεται νά θεωρήσει ό τι ή έν λόγω οργάνωση ταυτίζει τίς διδαχές τής μέ τήν διδασκαλία τής Έκκλησίας, ένω συμβαίνει άκριβώς τό αντίθετο.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

Αντιγράφουμε άποσπασματικά από τό βιβλίο τής Β' Ένιαίου Λυκείου, έκδόσεως του Υπουργείου Παιδείας καί του Παιδαγωγικού Ίνστιτούτου, δηλαδή, του διδακτικού βιβλίου πού χρησιμοποιούν τά παιδιά μας στό μάθημα τών Θρησκευτικών, στή Β' Λυκείου: Στό «Γλωσσάριο» τής σελ. 321, στό λήμμα «Άρχέτυπο», διαβάζουμε: «**Άρχέτυπο**: Εισηγητής του όρου είναι ο Κ. Γιούγκ που θεωρούσε ό τι

ο κάθε άνθρωπος, εκτός από το προσωπικό ασυνείδητο έχει στο βάθος της ψυχής του και ένα ασυνείδητο που είναι κοινό σε όλους τους ανθρώπους, το οποίο ονομάζεται «συλλογικό ασυνείδητο». Κατά το Γιούγκ ο άνθρωπος μπορεί να επηρεαστεί, εκτός από το προσωπικό και από το συλλογικό ασυνείδητο. Σ' αυτό υπάρχουν τα αρχέτυπα. Τα αρχέτυπα περιλαμβάνουν πανάρχαια πρότυπα και εικόνες, σε περιορισμένο αριθμό, που υπερβαίνουν τα όρια της προσωπικής εμπειρίας κάθε ανθρώπου, γι' αυτό υπάγονται στο συλλογικό ασυνείδητο. Τα αρχέτυπα εμφανίζονται με πολλές μορφές (σαν αντικείμενα, σαν θεοί, σαν φυσικές δυνάμεις, σαν δαίμονες, σαν άνθρωποι κτλ.), που -το συμβολικό τους νόημα, αν ερμηνευτεί σωστά, είναι κοινό για όλους τους ανθρώπους».

Θά πρέπει να διευκρινιστεί, ότι ο Κάρλ Γιούγκ διατύπωσε ορισμένες θέσεις του λαμβάνοντας αφορμή από δεδομένα που άνηλεσε από τό χώρο του Έσωτερισμού. Οί όροι «προσωπικό ασυνείδητο», «συλλογικό ασυνείδητο» και «αρχέτυπο» ανήκουν στην προσωπική κοσμοθεώρηση του

Γιούγκ ή αν προτιμάτε, στην προσωπική «θρησκευτική» του επιλογή, ασχέτως αν στή συνέχεια φρόντισαν να καθιερώσουν τους όρους αυτούς διεθνώς οί κύκλοι εκείνοι που επιχειρούν να διαβρώσουν τή συνείδηση τών μελών τής Έκκλησίας.

Αν ο μαθητής τής Β' Λυκείου δέν πληροφορηθεί για τό ποιός ήταν στή πραγματικότητα ο Γιούγκ -και πώς να τό πληροφορηθεί όταν λίγοι τό γνωρίζουν κι από αυτούς όσοι έχουν πρόσβαση στα «Μέσα» έχουν συμφέρον να μή γνωστοποιηθεί- τότε ή αδύναμη τοποθέτηση τών συγγραφέων του βιβλίου Β' Λυκείου ότι «ο Γιούγκ θεωρούσε ότι...» δέν επαρκεί για να παρουσιάσει τά γραφόμενα σαν τίς προσωπικές γνώμες ενός ανθρώπου, αλλά άπλως χρησιμεύει για να διασφαλίσει τήν «άμεροληψία» τών συγγραφέων.

Στή σελ. 323, στό λήμμα «Μαγεία», διαβάζουμε: «**Μαγεία:** Η τέχνη για την πραγματοποίηση επιθυμητών αποτελεσμάτων μέσω της χρήσης «νόμων» της φύσης, όπως αναλογιών μεταξύ των όντων, αλληλεπίδρασης μεταξύ τους κ.λπ.

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργούν έφέτος, στα πλαίσια τής Π. Ε. Γ., οί έξής Όμάδες Μελέτης του Σκηνικού τών Αίρέσεων και τής Παραθρησκείας:

1. **Όμάδα Μελέτης** τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τής **Έταιρίας «Σκοπία»** τών **«Μαρτύρων του Ίεχωβά»** (Κάθε Πέμπτη, 5.30'-6.30' μ.μ.).
2. **Όμάδα Μελέτης** τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τών **Πεντηκοστιανών** (Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.).
3. **Όμάδα Μελέτης** τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τής **Νεοειδωλολατρίας** (Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.).
4. **Όμάδα Μελέτης** του σκηνικού τής **«Νέας Έποχής»** (Γκουρουϊστικές, Αποκρυφιστικές, Έναλλακτικές, Νεο-Γνωστικές, Σατανιστικές, κ.λπ. ομάδες) (Κάθε Πέμπτη, 6.30'-8.30' μ.μ.).

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιούνται σέ αίθουσα του Ένοριακού Κέντρου τής Άγίας Παρασκευής (Αποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. έπικοινωνίας: 210 6396 665.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδονται οἱ ἑξῆς ἐκπομπές:

1) «Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστewος». Τετάρτη, 16.00–17.00 & 12.00–1.00 (βράδυ).

Παραγωγός: Π. Ε. Γ. (Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου). Παρουσιάστρια: κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.

2) «Ἐκκλησία καί Αἰρέσεις». Πέμπτη, 16.30–17.00 & 2.00–2.30 (βράδυ).

Παραγωγός: Π. Ε. Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ. Ε. ἐπί τῶν αἰρέσεων. Παρουσιάστρια: κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.

Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας, 91,2 FM**, μεταδίδεται ἡ ἐκπομπή:

3) «Ἀντιαιρετική Δράση». Σάββατο, 14.15–15.00.

Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός.

Ἰστοσελίδα τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:**
www.ecclesia.gr, e-mail: **iera-synodos@ecclesia.gr**
 Ἰστοσελίδα τῆς **Π. Ε. Γ.:** **www.ppu.gr**

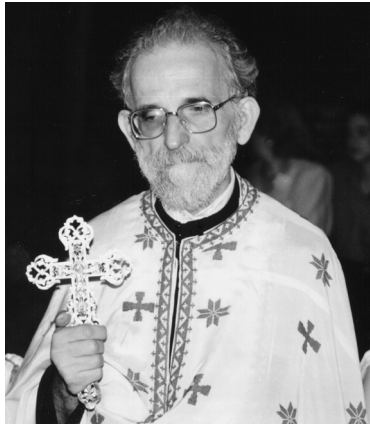
Επίσης μέσω της χρήσης πνευματικῶν ὄντων».

Πιστεύουν, δηλαδή, οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου ὅτι ἡ μαγεία εἶναι «τέχνη» ἐφικτή στήν «πραγματοποίηση ἐπιθυμητῶν αποτελεσμάτων» καί ὅτι χρησιμοποιεῖ «νόμους» τῆς φύσης (ἔστω καί σέ εἰσαγωγικά); Τότε, γιατί νά μήν ἐπιδιοθοῦν τά 17χρονα παιδιά μας στήν ἄσκησή της; Ἄφου, κατά τους συγγραφεῖς τοῦ σχολικοῦ βιβλίου, μπορεῖ ἡ μαγεία νά πραγματοποιεῖ τίς ἐπιθυμίες τους, ὅπως τουλάχιστον τούς βεβαιώνουν καί οἱ διάφοροι «μάγοι» μέσω καί τῆς τηλεοράσεως; Ὅσο γιά τή «χρήση πνευματικῶν ὄντων»... ἡ Ἐκκλησία τούς ὀνομάζει, ἀπλῶς, δαίμονες!

Στήν ἴδια σελίδα, στό λῆμμα «Μυστικισμός», διαβάζουμε: **«Μυστικισμός: Ἡ θρησκευτικότητα ἐκείνη που ἐπιδιώκει μια ἐμπειρική καὶ ἀμεση ἐπαφή καὶ τελικά ἐνωση με το Θεό. Ἡ ἐνωση αὐτή πραγματοποιεῖται στο παρόν. Ἐτσι ο μυστικισμός βρίσκεται σε ἀντίθεση με τὴ θρησκευτικότητα προφητικού τύπου, ὁ σκοπός της οποί-**

ας πραγματοποιεῖται στήν πληρότητά του στο τέλος της ιστορίας».

Ἡ διατύπωση αὐτή ταυτίζεται μέ τή θέση ὅλων σχεδόν τῶν ἀποκρυφιστικῶν ὁμάδων καί τάσεων, οἱ ὁποῖες προσανατολίζονται στήν ἀπολυτοποίηση τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας. Γιά τίς κοσμοθεωρίες αὐτές, «πραγματικό» εἶναι αὐτό πού «μπορεῖ νά βιώσει» ὁ ἄνθρωπος, ἄσχετα μέ τή θρησκευτική ἢ ἄλλη ἐνασχόλησή του. Κατά τούς συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου, πραγματοποιεῖται «ἐμπειρική καὶ ἀμεση ἐπαφή καὶ τελικά ἐνωση με το Θεό», «ἐδῶ καί τώρα». Δέν ἔχει σημασία ἂν ὁ «μυστικιστής» εἶναι βουδιστής, Ἰνδουιστής ἢ ἴσως καί σατανιστής. Μέ τόν Θεό πάντως γίνεται, κατά τούς συγγραφεῖς, ἡ «ἐνωση». Κατά τά ἄλλα, ὁ σκοπός τῆς «θρησκευτικότητας προφητικού τύπου» (ἐντάσσουν, ἄραγε καί τή Ἐκκλησία ἐδῶ;) πραγματοποιεῖται στό τέλος τῆς ιστορίας. Πιστεύουμε, ὅτι ἡ φράση «στήν πληρότητά του» κι ἐδῶ χρησιμεύει γιά νά διασφαλίσει τήν «ἀμεροληψία» τῶν συγγραφέων.

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ὁμάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μία δικτατορία στό Μπρούκλιν», (τόμος Β΄) (ἔξαντλήθηκε).
13. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
14. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
15. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
16. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
17. «Ντοκουμέντα γιὰ αἱρέσεις καί παραθρησκεία».
18. «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
19. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καί στρατηγική».
21. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση».
22. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
23. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
24. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
25. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
26. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καί Ὁρθοδοξία».
27. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζοπούλου» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
31. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
33. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου, «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Ἐβδόμας», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεῖα» (τεῦχος 3ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὅμαδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεύχη 4ο-10ο).
39. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεύχη 11ο-15ο).
40. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο).
41. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β΄).
42. Κυριάκου Κυριαζοπούλου, «Σαηντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στοῦ Ω».

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἰστοσελίδα: www.orthodox.net.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 23710 41880).
3. Μ. Ε. Johnes, «Ὁ Νικ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρῶσθε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.